

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 11 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1995 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 1ο • ΦΥΛΛΟ 29ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

17 ΝΟΕΜΒΡΗ '73: ΜΕΡΕΣ ΜΝΗΜΗΣ

17 ΝΟΕΜΒΡΗ '95: ΜΕΡΕΣ ΟΡΓΗΣ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ
ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

ΤΑ ΓΑΓΟΝΟΤΑ των τελευταίων ημερών καταδεικνύουν ότι βρισκόμαστε μπροστά σε μια πρωτοφανή όξυνση της κρατικής καταστολής. Η δεκαετής καταδίκη του Γιώργου Μπαλάφα και η εισαγωγή στο νοσοκομείο του Κώστα Καλαρέμα αποτελούν σημεία της σκλήρυνσης της στάσης των μηχανισμών της καταστολής. Δεν είναι λίγοι αυτοί που πιστεύουν ότι βρίσκεται σε εξέλιξη κατασταλτικό σχέδιο εξόντωσης των πολιτικών κρατούμενων.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΡΕΜΑΣ: Η ζωή του συντρόφου Κώστα Καλαρέμα αντιμετωπίζει σοβαρό κίνδυνο. Η εισαγωγή του στο νοσοκομείο συνιστά αδιάφευκτη απόδειξη της κρίσιμης κατάστασης στην οποία έχει περιέλθει η υγεία του. Ο Καλαρέμας προφυλακίστηκε στις

11/10 κατηγορούμενος για δύο ληστείες τραπεζών. Μόνο "στοιχείο" σε βάρος του η υπαγορευμένη από την Ασφάλεια κατάθεση ενός ρουφίανου. Από την πρώτη στιγμή ο σύντροφός μας αρνείται να αφεθεί άβουλο θύμα στα νύχια της καταστολής. Αντιστέκεται έμπρακτα με το μόνο όπλο που του απέμεινε. Αρνείται να δεχτεί τροφή ζητώντας την άμεση απελευθέρωσή του.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΜΑΡΙΝΟΣ: Ο Χριστόφορος Μαρίνος μπαίνει στην τρίτη βδομάδα απεργίας πείνας. Προφυλακισμένος για την υπόθεση της ληστείας του γενικού κρατικού της Νίκαιας, καταγγέλει την πλεκτάνη που έπλεξε η Ασφάλεια σε βάρος του. Ήδη οι καταθέσεις που τον ενέπλεκαν στην υπόθεση έχουν ανακληθεί. Οι συγκατηγορούμενοί του

δηλώνουν ενόρκως ότι ανέφεραν το όνομά του ύστερα από πιέσεις και υποσχέσεις των αστυνομικών.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΦΑΣ: Ο Γιώργος Μπαλάφας καταδικάζεται από ένα εμφανέστατα στημένο δικαστήριο σε δεκαετή κάθειρξη. Η αποκάλυψη ότι τα δήθεν ενοχοποιητικά στοιχεία ήταν σαθρά και κατασκευασμένα δεν εμπόδισε τους δικαστές να προχωρήσουν στη διατεταγμένη υπηρεσία τους.

ΝΙΚΟΣ ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ: Ο αρνητής στρατεύσης εκτελεί ήδη ποινή φυλάκισης τριών ετών. Η βαρύτατη καταδίκη του

Συνέχεια στη σελίδα 3

ΗΛ. ΚΑΡΑΣΚΟΡΔΑΣ, 89 ΕΤΩΝ

**Κάθειρξη
7,5 χρόνων**

Άλλη μια νικηφόρα μάχη του «ιερού πολέμου» της εξουσίας κατά των ναρκωτικών. Στις 15 Νοέμβρη κρίνεται και πάλι η τύχη του.

Σελ. 2

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΡΕΜΑΣ

**32 μέρες
απεργία πείνας**

Ανυποχώρητος και αποφασισμένος να συνεχίσει τον αγώνα του μέχρι το τέλος -όποιο και αν είναι αυτό- ο Κώστας. Γράμμα από τη φυλακή.

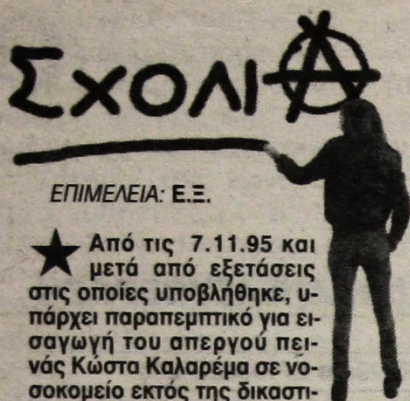
Σελ. 3

ΦΥΛΑΚΕΣ

**Η άλλη πλευρά
του τοίχου...**

Η φυλακή σαν θεσμός της κοινωνίας δεν αντικατοπτρίζει παρά μια κοινωνία-φυλακή. Οποιαδήποτε ομοιότητα με θεσμούς και συμπεριφορές δεν είναι καθόλου τυχαία.

Σελ. 4-5

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Ε.Ε.

“Αχ, να φουμάρω τη νταμίρα κι ας μη δω στον κόσμο μοίρα” (παλιό ρεμπέτικο)

★ Από τις 7.11.95 και μετά από εξετάσεις στις οποίες υποβλήθηκε, υπάρχει παραπεμπτικό για εισαγωγή του απεργού πεινάς Κώστα Καραρέμα σε νοσοκομείο εκτός της δικαστικής φυλακής του Κορυδαλλού. Ο Κώστας όμως βρίσκεται ακόμα στο καλί του, ενώ διανύει σήμερα την 32η ημέρα απεργίας πείνας. Η όλη υπόθεση “προσκρούει σε γραφειοκρατικούς υφάλους”: δε βρίσκουν το παραπεμπτικό χαρτί, δε βρίσκεται ο υπεύθυνος γιατρος και πάει λέγοντας...

★ Μετά την εξοντωτική ποινή των 10 χρόνων που του επιβλήθηκε για οπλοκατοχή, επιχειρείται και η απομόνωσή του από φίλους και συντρόφους του. Ο λόγος για την επιχειρούμενη μεταφορά του στις φυλακές της Αλικαρνασού στην Κρήτη.

★ Δυστυχώς οι “υπερεξουσίες” των διωκτικών αρχών δεν τελειώνουν στους “συνήθεις ύποπτους” και όσους γενικά δεν εμπίπτουν στα μέτρα του κοινωνικά αποδεκτού που έχουν. Την προηγούμενη βδομάδα κυριολεκτικά “απήχθησαν” δύο πιτσιρικάκια που κοιτούσαν βιτρίνες αργά το βράδυ στην οδό Πατισίων, από άντρες με πολιτικά και στοιβάχτηκαν σε αυτοκίνητα με συμβατικές πινακίδες για να οδηγηθούν στον εισαγγελέα. Ο λόγος: “έμοιαζαν με αλανία”. Και “ουδείς έχει το δικαίωμα να τριγυρνά παρανόμως στη χώρα μας”...

★ Δεν ξέρουμε αν πρέπει να γελάσουμε ή να κλάψουμε με την ευαισθησία της εταιρείας κοινωνικής υποστήριξης νέων, η “άρση” και το σύλλογο μερίμνης ανήλικων, οι οποίοι φάνηκαν εξαιρετικά ευαισθητοποιημένοι πάνω στο πρόβλημα των άστεγων που σύμφωνα με τις επίσημες μετρήσεις, φτάνουν στις 10.000. Βγήκαν βράδυ στην πλατεία Κουμουνδούρου μαγειρεύσαν φασολάδα και τη μοίρασαν στους άστεγους που περιφέρονταν... Δε λέμε συγκινητική η προσπάθεια. Θυμίζει “φιλεύσπλαχνες κύριες”. Είναι τουλάχιστον αστείο ότι τον ίδιο μήνα και συγκεκριμένα στις 27/11/95 αρχίζουν οι δίκες των καταληψιών στέγης. Πέρσι στις 17/11 συνελήφθησαν “πρωληπτικά” 26 άτομα τα οποία, εκτός από την κατηγορία για την “διατάραξη οικιακής ειρήνης” φορτώθηκαν και ένα σωρό άλλες, ενώ με διάφορους τρόπους εδώ και ένα χρόνο επιχειρείται η εκκένωση των σπιτιών από τους καταληψίες.

★ “Αντιστασιακός δημοσιογράφος” αυτοαποκαλείται ο τρομοκρατημένος τρομοκράτης από την Αιθιοπία της πρόσφατης αεροπειραισίας. Θέλησε να καταγγείλει την άδικη φυλάκιση 200 δημοσιογράφων στην χώρα του. Επίσης να κάνει γνωστό το γεγονός ότι η χώρα του στερείται δημοκρατίας. Αναρωτήθηκε άραγε έστω και κάποια στιγμή ότι χρειάστηκε να καταφύγει σε μια τέτοια μέθοδο για να γνωστοποιήσει αυτά τα γεγονότα σε μια “δημοκρατική” χώρα; Αντιλήφθηκε άραγε ότι αυτή η δημοκρατική χώρα δεκάρα δε δίνει; Ότι οι ίδιοι οι “συνάδελφοί του” βοήθησαν στη σύλληψή του; “Αστραπιαία” κρίθηκε η επέμβαση των παλικαριών των ΕΚΑΜ, οι οποίοι μέσα στην αγωνία τους να συλλάβουν τον “επικίνδυνο” τρομοκράτη με το μαχαίρι του φαγητού, έχασαν τις χειροπέδες...

★ 17 Νοέμβρη 1995. Οι φωτιές της εξέγερσης ας φωτίζουν τις καρδιές μας τους καιρούς αυτούς τους χαλεπούς...

Από τα φιλά των εφημερίδων της 19ης Οκτωβρίου: Ο Ηλίας Καρασκόρδας, ετών 89, συνταξιούχος του ΟΓΑ από την Εξοχή Πιερίας, χρήστης χασίς από το 1931, καταδικάστηκε από το Τριμελές Εφετείο Κακουρηγμάτων Θεσσαλονίκης σε κάθειρξη επτάμισυ ετών, για καλλιέργεια και κατοχή 210 γραμμαρίων ινδικής κάνναβης.

“Καπνίζω χασίς μια ολόκληρη ζωή. Τώρα το πίνω για να γιατρέψω τους πόνους από τις αρρώστιες μου. Είμαι άχρηστος από το εγκεφαλικό. Είμαι εντελώς άχρηστος. Πιστεύω ότι είναι λίγη η ζωή μου”, είπε στην απολογία του ο ηλικιωμένος δίνοντας μια ακόμα ευκαιρία στους “ανθρώπους με τα γκρίζα κουστούμια” να επιδείξουν το εξορρορητικό εκείνο ψήγμα ανθρωπιάς και αξιοπρέπειας, απαραίτητο για την κοινωνική κατανόηση της κάστας τους. Φαίνεται όμως πως η επαγγελματική διαστροφή βάρυνε περισσότερο. Και εκφράστηκε απερίφραστα: ΕΞΟΝΤΩΣΗ.

Ο μπαρμπα - Ηλίας από την Κατερίνη που φουμάρει εξήντα και βάλε χρόνια το ναργιλέ του, που πέρασε από τα σκοτεινά μπουντρούμια όλων σχεδόν των φυλακών της χώρας, που συνάντησε μάγκες παλιοκαιρινούς ασίκηδες και μερακλήδες, που μαστούριασε σε τεκέδες ξακουστούς και “επώνυμους”, που σπούδασε την πιάντα του χασισιού, που έζησε μιαν ολόκληρη ζωή με συλλήψεις και καταδικές κυνηγημένος από τα όρνεα της εξουσίας, βρίσκεται τώρα, στη δύση του ταξιδιού του, καθηλωμένος σ’ ένα κρεβάτι του νοσοκομείου κρατουμένων των

φυλακών Κορυδαλλού και αναμένει το σωφρονισμό του.

Αιώνιοι ματάκηδες της πραγματικής ζωής, “σιχαμερός ανθρώπινος πόλτος που ζει όπως οι αμοιβάδες”, άνθρωποι - τίποτα που δεν υπάρχουν παρά μόνο ενδεδυμένοι το

μανδύα του αξιώματός τους, μέλη της εξουσιοφρένειας (νομοθετικής, δικαστικής, εκτελεστικής) που αλληλομισούν και αλληλοσυμπληρώνονται, αυτοί είναι που επέλεξαν το θύμα με το τυχαίο όνομα Καρασκόρ-

αυτός, με αφορμή την καταδίκη του, τα πέντε λεπτά δημοσιότητας που αναλογούν σε όλους μας -θιασώτες της μηνιοκρατούμενης πασαρέλας-, απόμεινε μόνος, άρρωστος και πάμφτωχος να ελπίζει στα ψυχία επίεικας που ζητά από τους εκπροσώπους της λεγόμενης δικαιοσύνης στις 15 Νοέμβρη, στην εκδίκαση της αίτησης αναστολής εκτέλεσης της ποινής του, στη Θεσσαλονίκη.

Ο Ηλίας Καρασκόρδας δεν είναι παρά ένας ακόμη ποινικός κρατούμενος που αθόρυβα και απαρατήρητα περιδιαβαίνει από το 1928 τις φυλακές της χώρας και που ίσως, ποιός ξέρει, μπορεί σε μιαν αναπάντεχη στροφή της Ιστορίας, να συμμετείχε και αυτός προ τριακονταετίας στην μοναδική στα σωφρονιστικά χρονικά αυτοδιοίκηση καταδικών - Αποικία των Πρεζάκηδων (που δεν ήταν παρά σκέτοι χασικλήδες) στο μετόχι της Αγροτικής Φυλακής Κασσάνδρας.

Καμιά συλλογική φωνή διαμαρτυρίας δε θα υψωθεί γι’ αυτόν, καμιά προκήρυξη, καμιά πορεία, κανένα πρωτοσέλιδο δε θα ασχοληθεί μαζί του. Η περιπτώσή του δεν εμπίπτει στις συνήθεις κατηγορίες κρατουμένων που χρήζουν υπεράσπισης. Στις 15 Νοέμβρη δεν εκδικάζεται η αίτηση αναστολής της ποινής του, εκδικάζεται η αίτηση αναστολής του θανάτου του. Ποιός θα ενδιαφερθεί για ένα βετεράνο της ψειρούς, για ένα γερο-χασικλή;

Ε.Π. ΑΘΗΝΑ

Μικρό χρονικό ενός αγώνα που -ακόμη- δεν άρχισε...

ΣΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΑΡΘΡΟ για τα αγροτικά, αναφερόντουσαν και οι λόγοι που η κινητοποίηση της 22 Σεπτεμβρίου ήταν μικρή. Για την υποτιθέμενη κινητοποίηση της περασμένης Δευτέρας 6 Νοέμβρη ισχύουν τα ίδια, με την προσθήκη του γεγονότος ότι πολλοί αγρότες ήταν στις δουλειές. Βέβαια, σε πολλές περιοχές είχε βρέξει, αλλά ο παραπάνω λόγος ισχύει. Παρακάτω, παρατίθεται σε συντομία ένα μικρό χρονικό για το τι μεσολάβησε από τις 22 Σεπτεμβρίου έως τις 6 Νοέμβρη.

22 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ '95: Ανοιχτή σύσκεψη στον Παλαμά Καρδίτσας με πρωτοβουλία της ΓΕΣΑΣΕ. Πολλοί παρευρισκόμενοι αγρότες κατηγορήσαν τους αγροτοπατέρες για την στάση τους τον Μάρτη. Η σύσκεψη αυτή ήταν μια προσπάθεια των τριτοβάθμιων οργανώσεων να ξεαναπούν στο παιχνίδι. Η πανθεσσαλική συντονιστική επιτροπή αγώνα (ΠΣΕΑ) απουσίαζε.

1 ΟΚΤΩΒΡΗ '95: Σύσκεψη στη Λάρισα στελεχών δευτεροβάθμιων τοπικών οργανώσεων. Αποφασίζουν να πάνε στον υπουργό και για να μην πάνε με άδεια χέρια, υιοθετούν κάτι αιτήματα. Είναι μια προσπάθεια να παραγκωνιστεί η ΠΣΕΑ. Την ίδια μέρα, στο ίδιο μέρος και μια ώρα αργότερα, γίνεται άλλη σύσκεψη τοπικών εκπροσώπων, υπό την ΠΣΕΑ αυτή την φορά και αποφασίζεται να πάει η τελευταία στον υπουργό για να υποβάλει τα αιτήματα των κινητοποιήσεων.

3 ΟΚΤΩΒΡΗ '95: Συνάντηση με τον υπουργό της πρώτης επιτροπής που αναφέρεται πιο πάνω αποτελούμενη από τους προέδρους των Ενώσεων Γεωργικών Συνεταιρισμών (ΕΓΣ) Καρδίτσας, Λάρισας, Τρικάλων και Φαρσάλων. Αποτέλεσμα, φυσικά, μηδέν. Την ίδια μέρα, συναντήθηκε και το προεδρείο της ΠΑΣΕΓΕΣ με τον υπουργό. Έθεσε ένα σωρό γενικόλογες βλακειές και πήρε υπόσχεση για μείωση καυσίμων. Οι ΠΑΣΕΓΕΣ-ΓΕΣΑΣΕ-ΣΥΔΑΣΕ ανακινούν πανελλαδικό συλλαλητήριο για την 16 Νοέμβρη.

4 ΟΚΤΩΒΡΗ '95: Συνάντηση του υπουργού με την ΠΣΕΑ και εκπροσώπους απ' τη Βοιωτία. Καμιά δέσμευση απ' τον υπουργό.

5 ΟΚΤΩΒΡΗ '95: Ανακοινώνεται μικρή μείωση της τιμής των καυσίμων για αγροτική χρήση. Διαμαρτυρίες απ' τους συνδικαλιστές.

14 ΟΚΤΩΒΡΗ '95: Σύσκεψη στη Λάρισα της ΠΣΕΑ και των ΕΓΣ και Ενώσεων Αγροτικών Σύλλογων (ΕΑΣ) απ' τη Θεσσαλία και άλλα μέρη της Ελλάδας. Βλέπουμε ότι συμμετέχουν δευτεροβάθμια στελέχη που είχαν πάει στον υπουργό την 3 Οκτώβρη '95 παρακάμπτοντας την ΠΣΕΑ. Συμμετέχουν επίσης και αντιπρόσωποι της ΓΕΣΑΣΕ και ΣΥΔΑΣΕ. Μετά από αντιπαραθέσεις αναβάλλεται η απόφαση για την έναρξη των κινητοποιήσεων.

18 ΟΚΤΩΒΡΗ '95: Αποφασίζεται από την ΠΣΕΑ

συλλαλητήριο για τις 6 Νοέμβρη. Η Ομοσπονδία Αγροτικών Συλλόγων Λάρισας αποφασίζει να γίνουν στο ενδιάμεσο συλλαλητήρια κατά επαρχίες, με πρώτο στον Τύρναβο. Η ΣΥΔΑΣΕ δηλώνει ότι στηρίζει αυτή την απόφαση παρόλο που είχε ήδη συμφωνήσει για συλλαλητήριο στις 16 Νοέμβρη μαζί με τις ΠΑΣΕΓΕΣ και ΓΕΣΑΣΕ!!

19 ΟΚΤΩΒΡΗ '95: Ο υπουργός Στάθης έρχεται στη Λάρισα και προδρεύει σε σύσκεψη τοπικών στελεχών του ΠΑΣΟΚ με σκοπό την αντιμετώπιση της κατάστασης.

20 ΟΚΤΩΒΡΗ '95: ΠΑΣΕΓΕΣ και ΓΕΣΑΣΕ αποφασίζουν πανελλαδικές κινητοποιήσεις για τις 6 και 7 Νοέμβρη που συμπίπτουν με αυτό της ΠΣΕΑ. Από το παραπάνω αλληλούμ φαίνεται ξεκάθαρα ποια είναι η στάση όλων και σε τι αποσκοπεί. Δεν θα επεκταθώ στον ρόλο των συνδικαλιστών. Εκείνο που πρέπει να αναφέρω είναι ότι όλη αυτή η κατάσταση ενέσπειρε συγχυση και φυσικά, ούτε στον απαραίτητο συντονισμό βοήθησε. Η άκαιρη πραγματοποίηση των συλλαλητηρίων είναι μόνη της ένα μικρό αποτέλεσμα.

Θα αναφέρω μερικά λόγια ακόμα, εντελώς πληροφοριακά. Είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα της βοήθειας και της κάλυψης που προσφέρει το κράτος στους καπιταλιστές για νόμιμη ληστεία, η κατάσταση που επικρατεί στα εκκοκιστήρια. Χωρίς να ρωτήσει κανέναν και παρά την απεργία διαρκείας των υπαλλήλων στον Οργανισμό Βάμβακος (Ο.Β.) και τις διαμαρτυρίες των αγροτών, ο πρόεδρος του Ο.Β. με μια διαταγή κατάργησε τις τριμελείς επιτροπές ελέγχου στα εκκοκιστήρια και στη θέση τους τοποθέτησε μόνο ένα άτομο και μια επιτροπή που θα περιοδεύει από δω κι απο κει. Το πρόβλημα είναι ότι οι εκκοκιστές έχουν τώρα όλη την ευχέρεια να ξαναρχίσουν τα διπλοζυγίσματα, όπως πριν το '92. Κατ' αυτόν τον τρόπο, οι μεν βιομήχανοι ταιμπούν παραπάνω επιδοτήσεις, οι δε παραγωγοί θα πληρώσουν παραπάνω συνυπευθυνότητα, αφού θα αυξηθεί, έστω εικονικά, η εγχώρια παραγωγή.

Ένα δεύτερο που θα αναφέρω είναι η προσπάθεια αποπροσανατολισμού των αγροτών με τη βοήθεια του τοπικού τυπου. Ο τελευταίος έχει ενισχυθεί αφάνταστα τελευταία και παίζει πολύ σοβαρό ρόλο στις εξελίξεις. Προσπαθούν να πείσουν τους αγρότες ότι δε χάλασε κι ο κόσμος. Και πως υπάρχουν εναλλακτικές λύσεις. Πάνω σ' αυτό η καραμέλα που πιπιλίζεται πιο πολύ είναι αυτή που αποκαλείται Αγροτουρισμός. Δηλαδή ένας συνδυασμός όπου ο αγρότης θα παίρνει, βέβαια, λιγότερα απ' ό,τι σήμερα απ' τα χωράφια, αλλά θα μπορεί να τα κονομάει απ' τη μελλοντική ανάπτυξη του τουρισμού. Τώρα, αν νιώθετε έκπληξη και διερωτάσθε πως είναι δυνατό να αναπτυχθεί τουρισμός στον Κάμπο, αυτό είναι πρόβλημα σας. Εδώ, μας έχουν τρελάνει μ' έναν μικηναϊκό τάφο

που βρέθηκε σ' ένα χωριό και λίγο θέλει να πιστέψουμε πως θα γίνουμε οι νέες Μυκήνες. Με δύο λόγια, μας καλούν ν' αφήσουμε το γάμο και να πάμε για πουρνάρια.

Και ένα τελευταίο. Την 7 Νοεμβρίου η ΠΣΕΑ είχε σύσκεψη στα γραφεία της ΕΓΣ Καρδίτσας. Πήγα να δω τι θα γίνει. Ήταν εκεί δημοσιογράφοι, ασφαλίτες και είκοσι περίπου αγρότες που ήρθαν απ' τα μπλόκα. Ο πρόεδρος της ΕΓΣ Λάρισας και μερικοί άλλοι δεν ήθελαν να γίνει ανοιχτή η συζήτηση. Παρά τις διαμαρτυρίες άλλων συνδικαλιστών και όλων των αγροτών για ανοιχτή σύσκεψη, οι παραπάνω κύριοι απείλησαν να φύγουν αν συμβεί κάτι τέτοιο. Είπαν μάλιστα ότι μπορεί τα στελέχη να έχουν να πούν μεταξύ τους πράγματα που δεν πρέπει να ακούσουν άλλοι, δηλ. οι αγρότες!

Διότι, οι δημοσιογράφοι μπήκαν και παρακολούθησαν τη σύσκεψη, πιστεύω ότι το τελευταίο λέει πολλά. Όσο για τη γνωστή απόφαση αναστολής των κινητοποιήσεων, ήταν αναμενόμενη μετά απ' αυτά που προηγήθηκαν.

Μ.Κ. ΚΑΡΔΙΤΣΑ

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ “ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ” ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00ΜΜ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/766805-85 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

δείχνει τη θέληση του κράτους να τελειώνει με το αντιμilitarιστικό κίνημα. Η έφεση του εκδικάζεται στις 19 Δεκεμβρίου.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ: Η δίκη του Οδυσσέα Καμπούρη βρίσκεται σε εξέλιξη την ώρα που γράφεται αυτό το κείμενο. Η βασική μαρτυρία κατηγορίας (στενό συγγενικό πρόσωπο α-

σφαλίτη) έπεσε σε αντιφάσεις κατά τη διάρκεια της διαδικασίας.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟΣ, ΝΙΚΟΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ: Συνεχίζεται η ομηρία τους. Ο Γιώργος Κρητικόπουλος καταδικάστηκε στην πρωτοφανή ποινή των δώδεκα χρόνων για τα μικροεπεισόδια στην πορεία για τους ζαπατίστας. Οι δικαστές του φόρτωσαν το μισό ποινικό κώδικα. Ο μαθητής Νίκος Καρατζάς, προφυλακι-

σμένος απ' το Γενάρη συνελήφθη κατά τη διάρκεια της επίθεσης των ΜΑΤ στη μαθητική πορεία. Μια τσάντα με μολότωφ που βρέθηκε σχετικά κοντά του ήταν αρκετή για να τον οδηγήσει στον Κορυδαλλό.

ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ, ΜΑΡΙΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ: Οι κρατούμενοι Δαπεργόλας, Χρυσοστόμου και Στρατηγόπουλος κατηγορούνται για νέες

υποθέσεις ληστειών. Περιφερόμενα και διαρκώς μεταβαλλόμενα κατηγορητήρια τους χαρακτηρίζουν σαν δράστες κάθε ανεξίτηλης ληστείας των τελευταίων μηνών.

ΜΟΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ Ο ΑΓΩΝΑΣ!

Τις μέρες που συμπληρώνονται δέκα χρόνια από τη δολοφονία του Μιχάλη Καλτεζά, η εξουσία μεθοδεύει την εξόντωση των φυλακισμένων αγωνιστών. Έχουμε πια καταλάβει ότι με τα παρακάλια, τις επικλήσεις στην αστική νομιμότητα και με την παθητικότητα οι σύντροφοι δεν πρόκειται να απελευθερωθούν. Η μαχητικότητα των διαδηλώσεων, εκδηλώσεων, προπαγανδιστικών εξορμήσεων και συναυλιών που έχουν πραγματοποιηθεί μας πείθουν ότι βρίσκομαστε σε καλό δρόμο. Η ερχόμενη εβδομάδα είναι ιδιαίτερα κρίσιμη για τον αγώνα της αλληλεγγύης. Η διαδήλωση της Τρίτης θα πρέπει να δώσει μια πρώτη μαχητική απάντηση στις μεθοδεύσεις της Ασφάλειας. Αποκορύφωμα όμως πρέπει να είναι το τριήμερο του Πολυτεχνείου. Το φετινό Πολυτεχνείο δεν πρέπει και δεν μπορεί να εκφυλιστεί σε μια επετειακή γιορτάζουλα των κομματικών μικρομάζων. Το ζήτημα των πολιτικών κρατούμενων πρέπει να κυριαρχήσει. Το σύνθημα για την απελευθέρωση τους πρέπει να αγκαλιάσει, όχι μόνο τους αναρχικούς, αλλά και όλους τους εργαζόμενους και τους νεολαίους που αρνούνται την καπιταλιστική βαρβαρότητα. Αρκετά ανεχτήκαμε την κρατική επίθεση. Ήρθε η ώρα της αντιπαράθεσης!

Γ.Α.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΡΕΜΑΣ: 32 ΜΕΡΕΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ ΠΕΙΝΑΣ

ΟΤΑΝ ΣΤΙΣ 10 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ξεκίνησα μια επιστολή μου από τα κελιά της Ασφάλειας γράφοντας πως: «ΟΛΑ ΤΑ ΨΕΥΔΗ ΔΕΝ ΦΤΑΝΟΥΝ - ΟΛΕΣ ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΟΛΟΓΗΣΕΙΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ», ούτε κι εγώ περίμενα πως τόσο τα ψεύδη, όσο και οι συνθηκολογήσεις θα ξεσκεπαζόνταν τόσο σύντομα και τόσο απόλυτα.

Τα γεγονότα εν συντομία έχουν ως εξής: στις 5-10 η αστυνομία κάνει έρευνα στο σπίτι ενός κακόμενου ονόματι Αγγελίδη όπου βρίσκει δύο όπλα και ποσότητα ναρκωτικών. Ο Αγγελίδης (με αλληλοδιαδεχόμενες και συχνά αντιφατικές καταθέσεις) ομολογεί πως μαζί με τον (ήδη προφυλακισμένο για ληστεία) Χρυσοστόμου είχε ληστέψει την ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ της οδού Λευκωσίας καθώς και πως ξαναλήστεψε την ίδια τράπεζα μαζί μου. Στις 6-10 η ασφάλεια πραγματοποιεί έφοδο στο σπίτι μου όπου βέβαια δεν βρίσκει απολύτως τίποτα. Στις 11-10 προφυλακίζομαι με μοναδικό «στοιχείο» την ομολογία Αγγελίδη και απολύτως τίποτα άλλο: ούτε αποτυπώματα, ούτε αναγνώρισεις των υπαλλήλων της τράπεζας, όπλα ή χρήματα. Είκοσι μόλις μέρες αργότερα μεθοδεύεται η αποφυλάκιση του Αγγελίδη: μεταφέρεται στο ψυχιατρείο λόγω «ψυχολογικών προβλημάτων» και «διαταραγμένης προσωπικότητας». Η συνδιαλλαγή ολοκληρώνεται... η ασφάλεια πάντα φροντίζει τους ανθρώνους της.

Παράλληλα -και επειδή μου «έπεφτε πολύ λίγο» μια μόνο ληστεία- είχε προηγηθεί στην Ασφάλεια το γνωστό πανηγυράκι των «αναγνώρισεων». Απ' όλη την πλειάδα των αυτοπτών μαρτύρων διαφόρων ληστειών, βρίσκεται μια υπάλληλος να με «αναγνωρίζει» ως το δράστη της ληστείας της ΕΘΝΙΚΗΣ ΣΤΕΓΑΣΤΙΚΗΣ της οδού Δροσοπούλου. Και φυσικά αρκούσε η μια και μοναδική αυτή «αναγνώριση», το ένα και μοναδικό αυτό «στοιχείο» για να μου ασκηθεί δίωξη και για αυτή τη ληστεία. Παραδόξως (!) όμως η δικογραφία αυτής της ληστείας ήταν εξαφανισμένη και δε δινόταν στους δικηγόρους μου. Ένα σχεδόν μήνα αργότερα που η δικογραφία περιήλθε τελικά στα χέρια μας, ερμηνεύθηκε η «αδικαιολόγητη» αυτή καθυστέρηση.

Η μοναδική από τους μάρτυρες της οδού Δροσοπούλου που με «αναγνώρισε», μου καταλογίζει πως ήμουν το άτομο που κατόπτευα τον χώρο της τράπεζας. Για τους τέσσερις άλλους μάρτυρες όμως, το εν λόγω άτομο είναι 1.70 (τυγχάνω 1.80), αδύνατος (δύο μάλιστα μάρτυρες τον χαρακτηρίζουν «πολύ αδύνατο» και «χλωμό») τη στιγμή που το βάρος μου την εποχή της σύλληψής μου ανερχόταν στο ευταφές μέγεθος των 82 κιλών. Προφανώς η περιγραφή προφητικά ανταποκρίνε-

ται στην κατάσταση στην οποία έχω περιέλθει μετά από 28 ημέρες απεργία πείνας. Τα μαλλιά μου τέλος, περιγράφονται μακριά και πιασμένα σε ουρά. Ίσως τελικά να πρέπει να «προσκομίσω» τον κουρέα μου για να αποδείξω πως τα μαλλιά μου ήταν πάντα κοντοκομμένα. Όλα τα παραπάνω, σε μια αστυνομική ταμεία θα συνιστούσαν παρωδία. Όταν όμως τα βιώνεις σε γραφεία της ασφάλειας και σε κελιά του Κορυδαλλού, τότε συνθέτουν τραγωδία.

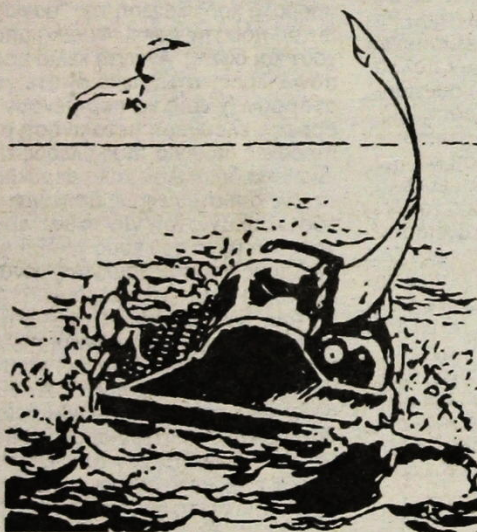
Απέναντι σ' όλες αυτές τις άθλιες μεθοδεύσεις, δική μου επιλογή δεν θα μπορούσε παρά να είναι η ίδια που σηματοδότησε ολόκληρη την ζωή μου: της αδιαπραγμάτευτης ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ και της ανυποχώρητης ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ. Τα ξηπασμένα αφεντικά της σημερινής άθλιας κοινωνικής πραγματικότητας, τα τιποτένια μαντρόσκυλά τους και τους ακόμα

πιο τιποτένιους Αγγελήδες τους, τους παραδίδω στη χλευαστική ματιά των μελλοντικών μελετητών της πρωτόγονης εξουσιαστικής εποχής μας και στο άσβεστο μίσος αυτών που ακόμα και στους χαλεπούς καιρούς μας, επιμένουν να αντιστέκονται.

Βρισκόμενος στην 28η ημέρα της απεργίας πείνας, θα εισαχθώ σήμερα στο νοσοκομείο των φυλακών για μικροβιολογικές και άλλες εξετάσεις και κατόπιν αναμένεται να μεταφερθώ σε κάποιο άλλο νοσοκομείο. Η απεργία συνεχίζεται και χωρίς διαταγμό θα συνεχισθεί μέχρι την απελευθέρωση ή το βιολογικό τέλος μου. Και νομίζω πως τώρα πια έχουν καταλάβει πως αυτό το εννοώ.

ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ

7 Νοέμβρη '95
ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΡΕΜΑΣ
Φυλακές Κορυδαλλού

ΑΣ ΤΡΕΜΟΥΝ...

ΠΟΤΕ, ΚΑΝΕΙΣ ΜΑΣ δεν είχε την ψευδαίσθηση της απόδοσης «δικαιοσύνης» από τα αστικά δικαστήρια, αντίθετα είχαμε πάντοτε την βεβαιότητα ότι η «δικαιοσύνη» είναι θεότυφη και ακριβοπληρωμένη. Η απροκάλυπτη και προκλητική -θύμιζε έντονα διαδικασία έκτακτου στρατοδικείου της αλήστου μνήμης εποχής των συνταγματάρχων- μεθοδευση της καταδίκης του Γιώργου Μπαλάφα σε δέκα χρόνια κάθειρξη για μια ακόμα φορά επιβεβαιώνει ότι, το κράτος και οι επίσημοι εκφραστές του εκτελούν διατεταγμένη υπηρεσία κατ' εντολή των αφεντικών τους.

Δεν ξέρουμε πόσα πήρε ο σύγχρονος στρατοδικής Μαυρογένης που από την αρχή της ακροαματικής διαδικασίας έκανε ό, τι πέρασε από το χέρι του για να δείξει σε όλους -και όχι μόνο στους «πονηρημένους» αναρχικούς και αντιεξουσιαστές- ότι η υπόθεση είχε κριθεί

ΑΜΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

πριν καν εξεταστεί, ξέρουμε ότι καλά έκανε -όπως και οι συνεργάτες του- και αποχώρησε την περασμένη Τρίτη από την Σωκράτους, αφού ολοκλήρωσε την αποστολή του, με τη συνοδεία μιας διμοιρίας των ΜΑΤ. Η αναφορά μας στο συγκεκριμένο εκτελεστή εντολών και τους συνεργάτες του, μέλη του Εφετίου Κακουρημάτων, Ανέστη και Μπαρμπάτση, δεν είναι τυχαία. Αυτή τη φορά, οι εξωνημένοι «δικαστικοί λειτουργοί» δεν κράτησαν ούτε τα προσχήματα. «Εγκληματίες»

χαρακτηρίστηκε από τον πρόεδρο του Εφετίου Κακουρημάτων Μαυρογένη, ο Γ. Μπαλάφα πριν καν τυπικά ολοκληρωθεί η διαδικασία -το θέατρο για την ακρίβεια- της δίκης. Δύο δύο εξέτασε τους μπάτσους -μάρτυρες κατηγορίας προστατευόμενους τους από τυχόν αντιφατικές καταθέσεις, (του είχαν πει ότι δεν είναι και ιδιαίτερα νοήμονες). Κουβέντα δεν είπαν τα υπόλοιπα δύο μέλη για τις εμφανείς παραβιάσεις του δικού τους αστικού κώδικα παρόμοιων διαδικασιών, ούτε για το γεγονός ότι από πούθενά δεν προέκυπτε εμπλοκή του Γ. Μπαλάφα στην υπόθεση που στήθηκε πριν 9 χρόνια στα γραφεία της Ασφάλειας. Η και έγγραφη, (έκθεση του Στέπ Ντιπάρμεντ), εντολή των αμερικάνων αφεντικών ήταν σαφής, ο Μπαλάφας δεν μπορεί να είναι ελεύθερος και υλοποιήθηκε κατά γράμμα. Η απόφαση του δικαστηρίου ήταν έτοιμη πριν καν αρχίσει η δίκη -δεν είναι τυχαίο ότι η σύνθεση «έγραψε» ακόμα και την τυπική πρόταση του εισαγγελέα Λέκκου για αθώω-

ση και στη συνέχεια για ποινή 6 χρόνων και επέβαλε στον Μπαλάφα 10ετή κάθειρξη.

Η συγκεκριμένη απόφαση ωστόσο, δεν έχει σα στόχο την φυσική και ηθική -έχει ήδη «χάσει» δέκα χρόνια από τη ζωή του- εξόντωση του Μπαλάφα. Είχε στόχο και τον παραδειγματισμό και εκφοβισμό όλων όσων επιμένουν να μην εντάσσονται σε μια κοινωνία που έρπει και υποτάσσεται, αλλά να προχωρούν όρθιοι αναλαμβάνοντας το κόστος. Γι' αυτό άλλωστε ο Μαυρογένης, τόνισε πως ο Μπαλάφας καταδικάζεται γιατί, εκτός των άλλων, δεν κατανόασε αυτούς που έμπαιναν στο διαμέρισμά τους οδού Καραμά -δηλαδή δεν ήταν χαφίεζ-, ενώ οι αποδεδειγμένες όχι σε δίκες, αλλά στο δρόμο των αγώνων, πολιτικές του δραστηριότητες, θεωρήθηκαν ανύπαρκτες αφού δεν είχαν σχέση με τα θεσμοθετημένα κόμματα-μαριονέτες του συστήματος.

Ας μην χαίρονται όμως, ο Γιώργος Μπαλάφας, όπως και ο Κώστας Καραρέμας, ο Οδυσσέας Καμπούρης

και ο ξεχασμένος Μωχάμεντ Χαμντάν, είναι ελεύθεροι γιατί είναι όρθιοι, γιατί οι αφελείς ανθρωποφύλακες που τους φρουρούν, οι αργυρώνητοι δικαστές, εισαγγελείς, ανακριτές που τολμούν να τους κρίνουν και οι ηλίθιοι πειναλέοι μπάτσοι που τους αλυσοδέουν με ικανοποίηση, πρέπει να μάθουν ότι η αξιοπρέπεια δεν φυλακίζεται!

Οι πληρωμένοι υπάλληλοι του κράτους μας έστειλαν μήνυμα, εμείς τους απαντάμε πως: πρέπει να μάθουν ότι, δεν τρομάζουμε όταν ο Μπαλάφας έφευγε σιδηροδέσμιος από τη Σωκράτους, οργιστήκαμε και δυστυχώς γι' αυτούς είμαστε πολλοί και αποφασισμένοι να μην αφήσουμε κανένα σύντροφό μας όμηρο.

Ας τρέμουν μετρώντας τις αμοιβές τους για τις υπηρεσίες που προσέφεραν, ο Μπαλάφας, ο Καραρέμας, ο Χαμντάν, ο Καμπούρης δεν είναι μόνοι τους.

Γ.Μ.
ΑΘΗΝΑ

Εκδηλώσεις...

★ Σήμερα, Σάββατο, γίνεται εκδήλωση στη Θεσσαλονίκη από τα αυτοδιαχειριζόμενα κοινωνικά ραδιόφωνα, Ράδιο Κιβωτός και Ράδιο Ουτοπία. Η εκδήλωση περιλαμβάνει θεατρικά δράματα, μουσική και αντιπληροφόρηση. Γίνεται στις Α' φοιτητικές εστίες, στις 40 Εκκλησιές, στις 9.30μμ. με ελεύθερη είσοδο. Για επικοινωνία και περισσότερες πληροφορίες: Ράδιο Κιβωτός 855.706, Ράδιο Ουτοπία 214.272.

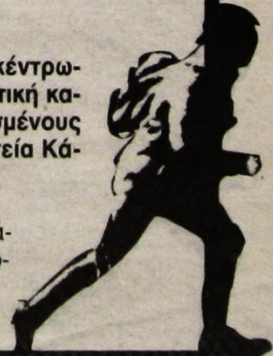
★ Την ίδια μέρα στην Αθήνα, η αναρχική ομάδα της ΑΣΟΕΕ διοργανώνει πάρτυ στο εστιατόριο της σχολής.

★ Εκδήλωση για τα 10 χρόνια δολοφονίας του 15άχρονου Μιχάλη Καλτεζά πραγματοποιείται την Δευτέρα 13 Νοέμβρη στη Villa Αμαλίας. Η εκδήλωση περιλαμβάνει προβολή ντοκιμαντέρ για εκείνη την περίοδο και θα ξεκινήσει στις 9.00μμ.

★ Την επόμενη Τρίτη 14 Νοέμβρη, διοργανώνεται στη Θεσσαλονίκη συγκέντρωση αλληλεγγύης στον αναρχικό Κώστα Καραρέμα, καθώς και σε όλους τους διωκόμενους αγωνιστές. Η συγκέντρωση γίνεται στις 7.00μμ., στην Καμάρα.

★ Την ίδια μέρα θα πραγματοποιηθεί συγκέντρωση-πορεία στην Αθήνα ενάντια στην κρατική καταστολή και για την αλληλεγγύη στους φυλακισμένους αγωνιστές. Η συγκέντρωση θα γίνει στην πλατεία Κάνιγγος, στις 6.00μμ

★ Την Τετάρτη 15 Νοέμβρη, η Αναρχική Ομάδα Φιλοσοφικής πραγματοποιεί στην Φιλοσοφική εκδήλωση αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους.

Αλφα
ΕΤΟΣ 1ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 29
ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-ΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη 7.00-10.00μμ.
ΤΗΛ. - FAX: -
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35 ΑΘΗΝΑ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΘΛΗΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Αποστολέας
ράδιο Ουτοπία
ράδιο Κιβωτός

Παραλήπτης
Υπουργείο Μέσων
Μαζικής Επικοινωνίας

Πληροφορηθήκαμε τον τελευταίο νόμο για τα ΜΜΕ. stop. Δεν αναγνωρίσαμε τον εαυτό μας σε καμία διάταξη. stop. Ευτυχώς. stop. Ενημερώστε τ' αφεντικά σας ότι δε διαπραγματευόμαστε τους όρους της ύπαρξής μας. stop. Μας έχει ήδη νομιμοποιήσει η κοινωνία της αυτονομίας, της αξιοπρέπειας και της αντίστασης. stop. Εάν το αρνηθείτε, νομίας, της αξιοπρέπειας και της αντίστασης. stop. Ζήτω τα θα βρείτε την απάντησή μας στους δρόμους της πόλης. stop. Ζήτω τα αυτοδιαχειριζόμενα κοινωνικά ραδιόφωνα. stop. Ζήτω η αλληλεγγύη στα απελευθερωτικά εγχειρήματα. stop.

(Από την αφίσσα που κυκλοφόρησαν τα δύο αυτοδιαχειριζόμενα κοινωνικά ραδιόφωνα της Θεσσαλονίκης για την σημερινή εκδήλωση)

ΟΔΗΓΙΕΣ ΠΡΟΣ ΝΑΥΤΙΑΟΜΕΝΟΥΣ

Από την άλλη πλευρά του μαντρότοιχου

ή κάτι που θα μπορούσε να είναι ο,τιδήποτε το θεωρήσει ο οποιοσδήποτε

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΜΕΡΕΣ

Όλα ξεκινάνε τη στιγμή που είσαι κάτω. Συνήθως κάτω βρίσκονται μετά το τέλος μιας αποτυχημένης (για σένα) καταδίωξης.

Αμέσως μετά αρχίζει το ξύλο. Για την ακρίβεια αλητόξυλο από μπάτσους που είτε γιατί έχουν απωθήσει, είτε γιατί χαιρόνται (οι μπάτσοι βράννε ακόμα και χαρούμενοι) που δεν τους πήρε καμία σφαίρα. Σέρνοντάς σε, σε πάνε στο όχημα. Το στάδιο αυτό μπορεί να χαρακτηριστεί από τη φράση "και τώρα τη γάμησε", στη διαδρομή μέχρι τη Γενική, και καθώς σε χτυπάνε προσπαθείς να συνειδητοποιήσεις το "πόσο". Μετά αρχίζει το στάδιο "να δούμε που μπλέξαμε". Η πρώτη εντύπωση είναι τα σκαλιά της Γενικής. Εκεί θα διαπιστώσεις πόσο άσφογη δουλειά έκαναν οι μαρμαράδες (φυσικά θα ανέβεις από τις σκάλες) και θα εκπλαγείς από την αντοχή της κοτσίδας σου να σέρει ογδόντα κιλά επί έντεκα ορόφους παρά το ανώμαλο έδαφος και παρά τις απότομες και επώδυνες πιέσεις που δέχεσαι στο σώμα. Μετά αρχίζει η σήμανση και η ανάκριση... Έχουν γραφτεί πάρα πολλά γι' αυτό το στάδιο. Εγώ απλά έχω να επαναλάβω τη λέξη κλειδί: "Σκαμός" και δε θα βγείτε χαμένοι. Το μόνο που έχω να προσθέσω είναι όσον αφορά την κατάθεση. Υπάρχει ένας ακόμα καλός λόγος για να μη δίνουμε και να μην υπογράφουμε κατάθεση στην Αστυνομία: όταν υπάρχει συγκατηγορούμενος είναι αδύνατο είτε το έχεις καλομελετήσει από πριν, είτε λες την απόλυτη αλήθεια, να καταθέσεις να πεις τα ίδια μαζί του. Οι μπάτσοι σας κρατάνε χωριστά και κάνουν κάθε δυνατή βρωμιά για να προκαλέσουν αντιφάσεις και μετά να τις εκμεταλλευτούν. Η απάντηση "θα μιλήσω μόνο στον ανακριτή και δεν υπογράφω" όσες φάπες κι αν πέφτουν μπορεί να σας γλυτώσει χρόνια φυλακής. Υπάρχει και κάτι άλλο: οι μπάτσοι μετράνε για μάρτυρες. Αυτό σημαίνει πως όταν μετά το τέλος της ανάκρισης σας προσφέρουν καφέ και σας εξομολογούνται πως αισθανθήκαν όταν γεννήθηκε το πρώτο τους παιδί, μην κάνετε καμιά μαλακία και τους πείτε και σεις πως αισθανθήκατε την πρώτη φορά που ξεφύγατε σε κυνηγητό... Γιατί πιθανό να τα ξαναπείτε στο δικαστήριο. Δεν υπάρχουν "καλοί μπάτσοι". Δεν υπάρχουν off the record κουβέντες. Βρίσκεσαι στο στόμα του λύκου και πρέπει η λογική του εγκέφαλου να νικήσει το φόβο και το σφίξιμο στο στομάχι. Μετά σε πάνε κρατητήρια. Εκεί η κατάσταση είναι άθλια. Εφτά και οχτώ άτομα σε ένα χώρο 3.5

επί 2.5 μέτρα κλεισμένοι όλη μέρα. Το βράδυ η βαρδιά να μεθάει και να τραγουδάει χασικλίδι. Πού και πού στρώνουν στο ξύλο κάποιον κρατούμενο, συνήθως ξένο. Πρεζάκηδες να τραβάνε στέρηση, κόσμος να προσπαθεί να μαζέψει τους πότους του από το πρωινό ξύ-

λο. Στο μεταξύ μαθαίνεις τα πάντα για τις σεξουαλικές επιδόσεις των μπάτσων στη γυναικεία πτέρυγα (Κάτι μου λέει πως αυτές οι σχέσεις δεν βασίζονται στη συναίνεση...)

Μετά έρχεται ο ανακριτής. Έχοντας πάντα στο νου ότι προσφέρει στους μπάτσους τη δυνατότητα να συνεχίσουν τις ανακρίσεις, πρέπει να ζητάς τριήμερη προθεσμία και πάντα με το δικηγόρο δίπλα σου. Μαζί με σένα έρχεται και ένα διαβιβαστικό, που οι μπάτσοι "λένε" να αναπείκτα, χαρτί που δεν θα δεις ποτέ, αλλά θα το δει ο ανακριτής κι αυτό έχει σημασία...

Το αστείο είναι πως όσο χάλια κι αν νιώθεις χαιρέσαι που θα φύγεις από το "μέγαρο". Αποκλείεται να είναι χειρότερα στη φυλακή. Εμφανώς, μόλις φτάσεις δεν σε περιμένουν με τα λουλούδια στο χέρι. Σε ψάχνουν, σε "κόβουν" και σου διαλέγουν την πτέρυγα και το κελί: Δ: πρεζάκηδες, Α: κυριλέ, Γ: βαριά ποινικά, Β: περισσέματα. Στη συνέχεια σε παρατάνε να βρεις μόνος σου την ουρά. Αληθινό σοκ αν είσαι "πρωτάρης".

Καταφέρνεις τέλος πάντων να βολευτείς και να ξεπεράσεις τα πρώτα προβλήματα (πιάτα, σεντόνια, κρεβάτι, φαί, ύπνος, χέσιμο). Το αμέσως επόμενο βήμα και από τα πιο σημαντικά: να βρεις έναν καλό συγκάτοικο. Αν με τον συγκατηγορούμενο (όταν υπάρχει) όλα έχουν πάει καλά και είστε μονιασμένοι πρέπει να μπειτε σε μια διαδικασία αλλαγής κελιών (που γίνεται εύκολα, ή και πτερύγων (πιο δύσκολα) ώστε να μείνετε μαζί. Αν και τα νεύρα θα είναι τεντωμένα και πολλές βαριές κουβέντες θα ειπωθούν από αμφοτέρους, το να έχεις δίπλα έναν δικό σου άνθρωπο είναι πλεονέκτημα: μετά από ένα-δύο μήνες θα αρχίσει να βρέχει "συγγνώμες"...

Οι φάτσες είναι άγνωστες, ενώ εσύ κάνεις κρα που είσαι καινούριος (εκείνο το εναλλάξιμο κατάβλησης και "χασίματος") με αποτέλεσμα να σε ταράζουν στις τράκες. Προσοχή και στους αλαφοχέρηδες. Ποτέ τα τοιγάρα ή ο καφές σε εμφανές σημείο, μέχρι τουλάχιστον να σας μάθουν.

Ο πρώτος καιρός ίσως να είναι ο καθοριστικός για τα όσα θα επακολουθήσουν καθώς είσαι στο ζενίθ της ψυχολογικής ανασφάλειας (ανάλογα πάντα με το γιατί είσαι μέσα και πως βρέθηκες). Εκεί σου ρχονται και οι πρώτες σοβαρές σκέψεις για το μέλλον. Έχεις να σκεφτείς τις μακροπρόθεσμες επιλογές υπεράσπισης, για το υφός σου σαν κρατούμενος στη φυλακή (ήσυχος, άγριος, άπομακρος, φιλικός κλπ), για τις παρέες που θα κάνεις. Εκεί συνειδητοποιείς τις ουσιαστικές σου απώλειες: μία ερωτική σχέση (το σημαντικότερο), οι φίλοι, τους μαλάκες (ή μη), συγγενείς σου, τη μοτοσυκλέτα, το αλκοόλ. Πρέπει να είναι κανείς ηλίθιος για να νομίζει πως η φυλακή είναι ένα τάμι άουτ στην καθημερινότητα. Ακόμα και έξι μήνες αρκούν για να αλλάξουν πολλά και αφού οι εξελίξεις τρέχουν χωρίς την παρουσία σου συνήθως αλλάζουν εναντίον σου "ο-

αληθινές είναι διάτρητες. Δυστυχώς συνειδητά επιλέγω την τακτική του υπονοούμενου, για κάποιες καταστάσεις προσπαθώντας να συμβιβάζω τα ασυμβίβαστα. Η πραγματικότητα είναι πάντα πιο σύνθετη από τις περιγραφές της.

Ένα άλλο ζήτημα είναι μήπως τελικά μεγαλοπιάνομαι, αφού ο χρόνος φυλακισής μου είναι ακόμα μικρός. Γι' αυτό το λόγο αποφεύγω όσο μπορώ τις βεβαιότητες και τις κατηγορηματικότητες. Αλλά και επιλέγω αυτόν τον τρόπο γραφής. Αντίστροφα, κατανώ, ότι με το πέρασμα του χρόνου η "αίσθησή" μου του "έξω κόσμου" φθείρεται με αποτέλεσμα να γίνεται όλο και πιο δύσκολη η μετάδοση υποκειμενικών κρίσεων. Δεν ξέρω πόσο "εύπεπτα" είναι τα όσα γράφονται, σίγουρα όμως αν γράφουν μετά από ένα-δύο χρόνια θα είναι πολύ λιγότερα.

Τέλος τέτοια κείμενα έχουν ένα βασικό πρόβλημα: ακριβώς επειδή στηρίζονται, πέρα από τις γενικές έννοιες, οι υποκειμενικές κρίσεις δεν είναι απαραίτητα "αληθινά": αυτό από την άποψη ότι κάποιος άλλος μπορεί να βιώσει με διαφορετικό τρόπο τις ίδιες καταστάσεις...

πότε κολλητέ, πόσο θα κάθεται να σασίσεις;

Είναι στιγμή αποφάσεων και κριτικών. Το πιο βασικό είναι το πώς θα δεις τον εαυτό σου, τι απάντηση θα δώσεις στο ερώτημα "τι είμαι εγώ εδώ μέσα...". Και υπάρχουν πολλά γλιστερά μονοπάτια για τη συνειδηση. Εύκολα μπορείς να παραιτηθείς, να τρομοκρατηθείς. Εύκολα μπορείς να γυρίσεις στην απομόνωση και την εσωστρέφεια. Από την άλλη εύκολα μπορεί να ντυθείς τον μανδύα του "επικίνδυνου" και να παριστάνεις τον Μερσίν μπροστά στον καθρέφτη ξεχνώντας τη βασική αλήθεια πως το γεγονός της φυλάκισης σημαίνει πως απέτυχες σ' αυτό που πήγες να κάνεις (αν έκανες όντως κάτι) ανεξάρτητα από λεπτομέρειες. Αυτή η "αποτυχία" μπορεί να μην μειώνει την αξία σου, πρέπει όμως να εξασφαλίσεις τη θεαματική έπαρση, γιατί αλλιώς κάνεις μια πολύ κακή αρχή για τον εαυτό σου.

Όταν σκέφτεσαι πως και το επόμενο καλοκαίρι (ενώ θα δεις την πορεία του Πολυτεχνείου από τον ANT-1) μέσα θα είσαι, αν έχω καταλάβει κάτι είναι πως πρέπει να κρατήσεις ως ιερό φυλαχτό, το ρεαλισμό και την καθαρότητα σκέψης και αυτοκριτικής. Φυσικά και δεν μπορούν να γίνουν αφορισμοί. Πέρα από τους υποκειμενικούς όρους του καθενός, ρόλο παίζουν και τυχαία παράγοντες. Πάτω το να φτιάξεις στο μυαλό σου ένα σαφές και μακροπρόθεσμο σχέδιο για το πώς θα περάσεις το χρόνο σου (δηλαδή, τη ΖΩΗ σου) και να αρχίσεις να το υλοποιείς, είναι μια καλή αρχή.

Ενα άλλο καθοριστικό ερώτημα που ο κρατούμενος αργά ή γρήγορα πρέπει να απαντήσει, αφορά τη στάση του απέναντι στην υπαρκτή ή ανύπαρκτη παρανομία που τον έστειλε φυλακή. Το ζήτημα είναι πέρα από όποιες "τεχνικές" αυτοκριτικές για το αν "μετανιώει" ή όχι, και πως. Και πάλι δεν μπορούν να γίνουν αφορισμοί. Ανήκει απλά στα παρεπόμενα της απάντησης πως ο "αμετανόητος" βρίσκεται σε προνομιακή θέση - υπό τον όρο βέβαια πως ορίζει την απόφαση του από τον ρεαλισμό και όχι από "κολλημάτα".

Η φυλακή κρύβει εκπλήξεις. Και όπως είναι λογικό καμιά τους δεν είναι ευχάριστη. Το πρώτο πράγμα που κατανούς είναι το μέγεθος της μιζέριας των αργών ρυθμών και της απάθειας που αντιμετωπίζεις βασικά ανάμεσα στους κρατούμενους. Και ως μην νομίζεις κανείς πως πρόκειται για μια καθαρή εύνοια "υποταγμένων" ανθρώπων. Το πολιτικό λεξιλόγιο είναι φτωχό για την περίπτωση.

Η πλειοψηφία του κόσμου είναι αυτοί που -ίσως αγораία- αποκαλούνται ποινικοί. Η συμπεριφορά τους έχει τους δικούς της κανόνες. Οι περισσότεροι απ' αυτούς βρίσκονται σε μια τελείως σχιζοφρενική αντίληψη. Μισούν τους μπάτσους, μισούν το κράτος, μισούν τους μικροαστούς, πιστεύουν στο θεό, αγαπούν την πατρίδα. Υπάρχει και μια συμπάθεια και σεβασμός για τους αναρχικούς,

ίσως και κάποιο δέος. Υπάρχει όμως και απόσταση που ο συνήθης διανοουμενισμός την κάνει μεγαλύτερη. Διαμορφώνουν μια στάση τρόμου απέναντι στην κρατική μηχανή την ίδια στιγμή που το "κουμπούρι" όχι μόνο το έχουν, αλλά και το χρησιμοποιούν. Όλα αυτά βέβαια είναι χοντροκομμένα. Γιατί οι διαφοροποιήσεις είναι μεγάλες στο εσωτερικό τους: από δουλοπρεπείς ρουφιανίσκους μέχρι τρελαμένους, από κλαψιάρηδες μέχρι "ψυχρούς και αμετανόητους".

Η φυλακή πάντως είναι τόσο μισητή, όσο και "αποδεκτή". Και επιβάλει τους ρυθμούς της. Η "εκδίκηση" του φυλακισμένου περιμένει πάντα την αποφυλάκιση. "Για την ώρα ας αράξουμε..."

Οι κρατούμενοι σχηματίζουν μια σαφώς ορισμένη "νομοθετημένη" κοινωνία που εν γνώση της έρχεται σε αντίθεση με την κοινωνία "απ έξω".

ΚΛΙΚΕΣ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑ

Η κοινωνία των φυλακισμένων είναι σαφώς εξουσιαστική. Η εξουσία στηρίζεται σε παράγοντες όπως η παλαιότητα στη φυλακή, το γυμνασμένο σώμα, οι συννεκτικές δομές της κλίμας, η οικονομική επιφάνεια και φυσικά οι ευλογίες της διεύθυνσης. Κάθε πτέρυγα έχει τη δική της αρχηγική παρέα, συσπειρωμένη γύρω από μια-δυο ηγετικές φιγούρες. Το βασικό είναι ότι η ασκούμενη εξουσία, στην ουσία της αντιπροσωπεύει το πάθος για αυτοπροβολή και δικαίωση της "μαγκιάς" αυτού που την ασκεί. Φυσικά υπάρχουν και οφέλη. Ανοιχτά κελιά παραπάνω ώρες, τηλεφωνό όποτε γουστάρουν (χωρίς να περιμένουν σε ουρές), ελεύθερη μετακίνηση στις πτέρυγες (που για τους άλλους είναι ιδιαίτερα δύσκολη), καλά μεροκάματα, αλλά πιστεύω πως δεν είναι αυτός, τουλάχιστον για τους "αρχηγούς" το μόνο που τους νοιάζει (φυσικά τους παρατρεχάμενους μόνο τα προνόμια τους ενδιαφέρουν). Η φήμη του "δεν μασάω" στη φυλακή είναι εξίσου σημαντική. Γενικά, η εξουσία τους (αν είσαι έλληνας) κρατάει προσχήματα "δικαιοσύνης". Αν σε αδικήσουν μπορείς να απευθυνθείς σ' αυτούς και θα "καθαρίσουν για πάρτη σου". Γενικά αν δεν τους ενοχλείς δεν σε ενοχλούν, φτάνει να παραχωρείς σωπήλα τη θέση σου στα τηλεφωνα κλπ. Αν τώρα "τραβήξεις τσαμπουκά" θα μπουν στο κελί σου δέκα άτομα, θα κλείσουν την πόρτα και θα σε τσακίσουν. Στη συνέχεια, μετά το νοσοκομείο, θα αλλάξεις πτέρυγα και ίσως και φυλακή (κάτι που θα γίνει ακόμα και αν κερδίσεις τον τσαμπουκά).

Η κοινωνία των κρατουμένων είναι συντηρητική. Απ' ό,τι μου λένε παλιοί μέχρι και πέντε χρόνια πριν οι μακρομάλλινες ήταν υπό διωγμό. Υπάρχουν άτομα που το "ρε μαλάκα" τους εξαγριώνει, άτομα που δεν ανέχονται βλαστήμιες δίπλα τους. Η σεξουαλική ηθική είναι κι αυτή σφιχτή. Η υποψία ομοφυλοφιλίας γίνεται περίγελο. Η οικογένεια βιώνεται ως θεσμός ιερός, η γυναίκα έξω ασφαλώς θα πλέκει πουλόβερ ("γιατί αλλιώς θα την σφάζω την πουτάνα"), ενώ ο άντρας εκτελεί τη 10ετία του, το χιούμορ δεν πάει μακριά, κι αυτά ακόμα και σε άτομα νεαρής ηλικίας. Αίσθηση της "τιμής", ανταπόδοση του "καλού" και του "κακού", "παληκαριά"... Μια όψη που φέρνει στο νου την καθημερινότητα πριν αρκετά χρόνια, ή τουλάχιστον τις "κυρίαρχες αξίες" της σε κοινωνικό επίπεδο...

ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

Από τους κινητήριους μοχλούς της φυλακής είναι τα ναρκωτικά. Δεν είναι απλά παρεπόμενό τους. Η κατάσταση είναι κωμικοτραγική. Κωμική γιατί ένα μεγάλο ποσοστό κρατουμένων βρίσκεται μέσα άμεσα (κατοχή-εμπορία πρέζας και χασίς), ή έμμεσα (ληστείες - κλοπές κάτω από την επήρεια χαπιών) ναρκωτικών. Κωμική γιατί τα "μέτρα ασφαλείας" της φυλακής είναι ένα καλοστημένο θέατρο σκιών (επιτρέπουν να σταλούν κονσέρβες, απαγορεύουν σαμπουάν, επιτρέπουν τσιγάρα, απαγορεύουν...

τσιγάρα στο επισκεπτήριο κλπ). Κωμική γιατί ενώ η "διεύθυνση" μαθαίνει ότι συζητάς για απόδραση συνεχίζει να "μην ξέρει" πως και από ποιούς κυκλοφορεί η πρέζα, κωμική γιατί είναι απίστευτοι οι τρόποι που τα ναρκωτικά περνάνε, κωμική γιατί ενώ ισχύουν όλα αυτά, δύο φορές την ημέρα μοιράζονται δωρεάν χάπια στο λαό (Lexotanil των έξι, Tavor, Stendon, Nozinal, Milerin και με πληροφόρούν πως σε άλλες φυλακές μοιράζουν Ardan και Hypnostendon). Αρκεί να πας στον ψυχίατρο και να σε γράψει στην καρτέλα. Αρκεί να δει κανείς τις ουρές που μαζεύονται στη κιγκλίδα μετά τη φωνή "φάρμακα"... Χωρίς υπερβολή είναι διπλές από αυτές του συστήματος, ακόμα κι όταν έχει κοτόπουλο!

Η κατάσταση όμως είναι και τραγική. Ορδές από άτομα χαμένα, κυριολεκτικά ζόμπι να κυκλοφορούν στους διαδρόμους. Άτομα που μπορούν να ισχυριστούν (και να το πιστεύουν) πως με το να είναι "κόκκαλο" θα περνάει γρηγορότερα ο χρόνος. Υπάρχει βέβαια και ο αντίλογος ότι πρόκειται για απλά "αντικαταθλιπτικά" ή "υπνωτικά"... Όσοι ισχυρίζονται κάτι τέτοιο είναι ή άσχετοι, ή ύποπτοι: οι κρατούμενοι μαζεύουν τα χάπια του διαμεριού και τα πίνουν μαζεμένα (12-16 κομμάτια), ενώ οι γέροι χαπάκηδες χτυπάνε και 40-50 κομμάτια μια και το εσωτερικό τους εμπόριο ανθεί, αφού ειδικά για τους ξένους είναι η μόνη πηγή εισόδων. Άλλωστε, και με το ρυθμό που σου τα δίνουν, αν έμεν δεν έπινες, αρκούν και με το παραπάνω για να είσαι μαστουρωμένος όλη μέρα έως ότου τουλάχιστον συνηθίσεις και θέλεις μεγαλύτερες ποσότητες.

Από τα άλλα ναρκωτικά υπάρχουν τα πάντα όποτε τα θελήσεις (μόνο η κοκαΐνη είναι σπάνια). Με "ειδικό" χαρτί από τον ψυχίατρο μπορείς να πάρεις τσιγάρα και Ακινέδο. Για βαρύτερα χάπια θέλει ψυχίατρο. Ό,τι χειρότερο μπορεί να σου τύχει, αφού σε μπουκώσουν με ό,τι χάπι υπάρχει και δεν υπάρχει -με προτίμηση στις Αλμοπερντίνες. Εκτός βέβαια αν υπάρχει πάλι "ειδικό" χαρτί όποτε σε αφήνουν (άτιμη ψυχιατρική επιστήμη!) να διαλέξεις εσύ τι θέλεις και πότε. Οι τιμές στη φυλακή για τα ναρκωτικά είναι εξωφρενικές. Απ' ό,τι λένε πρεζάκηδες, τα 40-50 mg ηρωΐνη κάνουν μια κουτά τσιγάρα (ηρωΐνη φουρικής ποιότητας) που μας κάνει 80-100 χιλιάδες το γραμμάριο. Ένα τσιγαράκι ή δύο υπονοστεντόν επίσης μια κουτά. Τα πρεζάκια έχουν το επιπλέον πρόβλημα της βελόνας. Συνήθως η βελόνα γυρνάει με αποτέλεσμα να γυρνάει επίσης τόσο το AIDS, όσο κυρίως η ηπατίτιδα Β...

Η κοινωνία των πρεζάκηδων είναι μια υποσάβλα της κοινωνίας της φυλακής. Ένα μικρό χωριό της στέλει της αθλιότητας. Μόνιμα στη στέρηση, μόνιμα στη ζητιανιά, μόνιμα να πλακώνονται αναμεταξύ τους. Ανάλογα βέβαια με την πτέρυγα, δεν χαιρούν και καμιά ιδιαίτερης υπόληψης. Τελείως αναξιόπιστοι, ύποπτοι ρουφιανίστες και κλοπής κατέχουν για τον εαυτό τους την πλειοψηφία των μαχαίρωμάτων (πάντα πιστώθηκαν - ποιος άλλωστε ρισκάρει;), ή των νυχτερινών κοψιμάτων στα χέρια... Από τα λίγα πράγματα που σ' αυτό το κείμενο απαιτούν βάρος αντικειμενικής κρίσης είναι η διαπίστωση πως ανεξάρτητα με το τι έκανε (ή έπινε) ο καθένας απ' έξω (δική του υπόθεση) κανένα τρόπο δεν πρέπει σαν κρατούμενος να ακουμπήσει ναρκωτικά. Αν δεν μπορείς να κοιμηθείς μέινε ξάγρυπνος, αν έχεις τα νεύρα σου χτύπα το κεφάλι σου στον τοίχο, με κανένα όμως τρόπο μην τρέξεις να ψωνίσεις ή πάρεις τα δωρεάν. Δεν είναι ότι θα σε διαλύσουν μόνο οικονομικά ή σωματικά. Είναι ότι μπορούν να καταφέρουν ό,τι ίσως δεν πέτυχε η ανάκριση και η ίδια η φυλακή: να σε σπάσουν, να σε γονατίσουν, να σου διαλύσουν την αξιοπρέπεια και τελικά την ίδια σου την ψυχή. Η υπαρέξη τους ΚΑΘΕ ΑΛΛΟ ΑΠΟ ΤΥΧΑΙΑ ΕΙΝΑΙ και δεν υπάρχει αμφιβολία πως "έχουν γνώση οι φύλακες".

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ

Η κοινωνία της φυλακής όπως είναι αναμενόμενο έχει και τη δική της οικονομία. Από τη στιγμή που λεφτά απαιτούνται (αυτό δεν σημαίνει βέβαια ότι δεν κυκλοφορούν) τα νο-

μισμα είναι τα πακέτα τσιγάρα. Όλα τα "καλούδια" έχουν την τιμή τους: ναρκωτικά, κρασί (φτιαγμένο παράνομα από χυμούς φρούτων), μπύρες (κάθε εθνική γιορτή δίνουν από ένα κουτάκι μπύρα) κλπ. Οι "ταξικές" ανισότητες βέβαια είναι μεγάλες. Το καλύτερο στρώμα είναι οι ξένοι. Στη θεωρία υπάρχει η "πρόνοια" για τους άπορους που ελέγχεται από τον παπά (πρέπει να τον γνωρίσει κανείς για να καταλάβει). Στην πράξη τα βολεύουν με το εμπόριο χαπιών και κανείς δεν μπορεί να τους κατηγορήσει: ποιος αντέχει να βγάλει χρόνια φυλακής χωρίς τσιγάρο, καφέ και καλόχαρτο;

Ένα άλλο στοιχείο της οικονομίας, αλλά και της καθημερινότητας είναι η καντίνα. Ό,τι χρειάζεσαι εκτός από το τρισάθλιο φαί τους, θα το ψωνίσεις υποχρεωτικά από εκεί: τσιγάρα, χαρτί, οδοντόπαστα, μέχρι και γλυκά. Είναι κάτι ιδιαίτερα ενοχλητικό.

Τα λεφτά στα καταθέτουν σε ατομικό λογαριασμό. Μια φορά την εβδομάδα "ρίχνεις παραγγελιά" στο κουτί. Σου φέρνουν τα πράγματα και κρατάνε τα λεφτά από το λογαριασμό. Δεν είναι όμως τόσο απλό, όσο δείχνει. Πρώτα απ' όλα αν ξεχάσεις κάτι (και με το μυαλό του πρώτου καιρού είναι βέβαιο), ή αν δεν υπολογίσεις σωστά περιμένεις την επόμενη εβδομάδα... Ύστερα τα είδη (καθότι μονοπώλιο) είναι υπερτιμημένα, ενώ γενικά οι λογαριασμοί δεν είναι πάντα αυτοί που περιμένεις (φυσικά είναι παραπάνω). Στο μεταξύ η γραφειοκρατία είναι απείσθη. Πολλές φορές τα λεφτά που σου καταθέτουν "δεν περνάνε" αμέσως, με αποτέλεσμα αφού δεν υπάρχει πίστωση να σου κόβουν την καντίνα. Μια εβδομάδα στη ζήτα, σκέτη απόλαυση. Η γραφειοκρατία βέβαια υπάρχει παντού. Από την ιατρική περιθαλψή (περίμενε μια εβδομάδα το λιγότερο για να πας στο άλλο νοσοκομείο τους) μέχρι τη γραμματεία και τις αιτήσεις κάθε είδους. Τα πάντα συνωμοτούν εναντίον του νευρικού σου συστήματος.

ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΟΤΗΤΑ
Στη φυλακή υπάρχει ρατσισμός. Όσο τουλάχιστον βρίσκομαι εδώ δεν έχει φτάσει σε όρια εκρήξης.

Είναι υπαρκτός όμως με μια μορφή καχυποψίας και μικροενοχλήσεων. Αν τσακωθεί έλληνας με ξένο δεν υπάρχει θέμα "ποιός έχει δίκιο". Στα τηλέφωνα τους τρώνε πιο εύκολα τη θέση. Οι φυλάκες είναι εχθρικοί απέναντί τους. Από την άλλη βρίσκεις και πολλές περιπτώσεις αλληλοβοήθειας και αλληλεγγύης. Το δεδομένο είναι πως το ρατσιστικό ρεύμα το προεσάρουν βασικά η διοίκηση και οι αρχηγικές παρέες... Οι ξένοι γενικά είναι χαλαρά συστημένοι με βάση την εθνικότητά τους και έχουν, όπως είναι φυσικό, αρκετές διαφορές ανάμεσά τους τόσο σε ατομικό, όσο και σε ομαδικό επίπεδο. Και εκεί υπάρχουν ασφαλώς ρουφιάνοι και εκεί υπάρχουν παρατρεχάμενοι και γενικά ό,τι υπάρχει και στους έλληνες. Ίσως να είναι το γεγονός ότι δεν έχουν τίποτα να χάσουν. Η εκτίμησή μου είναι πάντως ότι οι αλβανοί είναι πιο σκληροί και αξιοπρεπέστεροι από τους έλληνες. Τουλάχιστον (για τις φουρνιές που είναι τώρα μέσα) όσο βέβαια έχουν νόημα αυθαίρετα "μέσοι όροι".

Αν υπάρχει κάτι ολοκληρωτικά ξεχασμένο στις φυλακές αυτό είναι η σεξουαλικότητα. Όποιος έχει αμφιβολίες για τις θεωρίες του Ράιχ και του Φρόυντ μέσα στη φυλακή θα τις χάσει. Είναι ένα θέμα που όλοι αποφεύγουν. Υποκατάσταση της μαγκιάς, εξιδανίκευση του γυμναστήριου, θωράκιση του σεξισμού. Άμα θές κανε κι αλλιώς και η απομόνωση της φυλακής είναι όχι απλά μαρτύριο, αλλά και ένα καλά εργαλείο για να κολλήσεις συμπεριφορές αντιδραστικές.

Σχεδόν ποτέ δεν τίθεται σαν πρόβλημα στις "αιτηματολογίες" των στάσεων - αν μάλιστα προτείνεις το παραμικρό σε κοίτανε σαν να ήρδες από την Ατλαντίδα - σχεδόν εχθρικά...

Κι όμως ακόμα και οι "ντουλάπες" επιδιώκουν στο, για την πατριарχική λογική τους, να αξιοποιηθεί το σπόρ της μαλακίας, παρακολούθησαν Filmnet (πολύ διαδεδομένο στη φυλακή), διαβάζουν πορνοπεριοδικά,

Το να μιλήσει κανείς για "σεξισμό" είναι σαν να κυνηγάει ανεμόμυλους.

Το αδιέξοδο είναι εκεί και σε περιμένει. Μπορεί να προσπαθήσεις να "ξεχάσεις το θέμα", μπορείς ακόμα να υποκριθείς ότι τα κατάφερες. Αν όμως στη φυλακή κοροϊδεύεις τον εαυτό σου για τέτοια ζητήματα, μόνο στον εαυτό σου μπορείς να κάνεις κακό, ειδικά αν θέλεις να περισώσεις τις όποιες απελευθερωτικές σου απόψεις και πρακτικές. Το μόνο που έχει νόημα είναι τουλάχιστον να συνειδητοποιήσεις ώριμα την κατάσταση και των παραρτημάτων όσο μπορείς καλύτερα σε μια κατάσταση έλλειψης.

Η ομοφυλοφιλία μπορεί μόνο να υποτεθεί. Πέρα από ελάχιστες κραυγαλέες περιπτώσεις υπάρχει ένα απόλυτο πέπλο σιωπής. Λογικό αν σκεφτεί κανείς τις πατριарχικές αντιλήψεις. Μένει μόνο το κουτσομπολιό των διαδρόμων και το γέλιο πίσω από τις πλάτες. Τα περί "βιασμών" είναι μάλλον φήμες. Οι πληροφορίες λένε ότι ευδοκίμουν στο Ανηλικών. Αυτό που δεν είναι φήμη είναι η αντιμετώπιση των βιασμών και ειδικότερα των παιδεραστών. Οι περισσότεροι απ' αυτούς το κρύβουν όταν όμως αποκαλυφθούν η ζωή τους γίνεται μωρη. Τρώνε απίστευτο ξύλο, πολλές φορές από την πρώτη μερά και συχνά τους ξεβρακώνουν και τους πετάνε έξω από την πτέρυγα. Οι υπάλληλοι σφυρίζουν αδιάφορα, κάτι βέβαια που γίνεται και σε κάθε καυγά ή μαχαίρωμα... Υπάρχει ο νόμος της σιωπής ή αλλιώς "μόνοι μας λύνουμε τις διαφορές μας".

ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΗΣ ΡΟΥΦΙΑΝΟΛΟΓΙΑΣ
Πολλοί μύθοι πλέκονται γύρω από τη ρουφιανιά. Υπάρχουν άτομα που τα σιγοψιθυρίζει όλη η φυλακή. Κανείς βέβαια δεν τους πειράζει. Από την άλλη, ο διάχυτος φόβος είναι η περιστασιακή ρουφιανιά. Μια "καλή" κουβέντα για να σβήσει το πειθαρχικό, για να βοηθηθεί η αναστολή, για να βγει καλό το συνοδευτικό χαρτί κλπ. Η υπόθεση είναι μυστήριο. Το βέβαιο είναι πως η διαίκριση "μολαίνει" πολλές φορές με εκπληκτική ακρίβεια τι θα συμβεί, ενώ άλλες δεν έχει ιδέα. Μπορεί να χρησιμοποιηθεί η "εις άπονον απανώνη", αλλά αυτή βολεύει στο να δεις "ποιοι δεν είναι" και όχι "ποιοι είναι". Οι πάντες σκίζουν τα μιάτια τους και η διοίκηση κρατά κλεισμένα τα χαρτιά της.

Χαρακτηριστικά πάντως, λίγο πριν τις δύο τελευταίες αποδράσεις έγινε αιφνιδιαστικός έλεγχος στα καγκελά των κελιών, παρόλα αυτά αποδείχτηκε ότι οι πληροφορίες τους δεν ήταν ακριβείς αφού η μια απόδραση πέτυχε και η άλλη απέτυχε εξαιτίας ατυχίας κρατουμένων που συμμετείχαν. Και το μυστήριο για τη ρουφιανιά είναι ένας ακόμα παράγοντας που τροφοδοτεί τη συνωμοσιολογία γύρω από τις φυλακές. Μια συνωμοσιολογία τόσο μαλακισμένη που αρκεί για να συγκαλύψει και τις περιπτώσεις που όντως "κάτι περιεργό τρέχει". Τα πάντα εμφανίζονται ως "στημένα", δεν πρέπει να μιλάς σε κανένα "γιατί όλοι είναι ρουφιάνοι", κυκλώματα επί κυκλωμάτων κυριαρχούν... Τελικά τα λόγια είναι τόσα πολλά που κάνουν την αλήθεια άχρηστη. Χαρακτηριστικά, μετά τις τελευταίες αποδράσεις όλοι μιλούν για κάτι "περιεργό", για αψυλάκες φυλάκες, για μέτρα που δεν πάρεχαν κλπ. Κι όμως τα μέτρα ασφαλείας είναι πλέον τρομερά και τα παραμύθια περί "στημένων" υπάρχουν μόνο στα μυαλά καραγκιόζηδων δημοσιογράφων που δεν μπορούν να ΠΑΡΑΔΕΧΤΟΥΝ την βασική αλήθεια πως όσο κι αν αυξηθούν οι σκοπιές καμία φυλακή δεν μπορεί να σταματήσει τον δραπετή που για την ελευθερία του πέφτει πάνω στο Γ3 χωρίς να υπολογίζει τίποτα.

Μέχρι και ο Αραβαντινός που από το να σκοπεύει βάζει την μπρίζα κόσμο να αποδράσει, βγήκε και μίλησε για "μέτρα ασφαλείας" και για χαμηλούς τοίχους (λες και κοστίζει ένα παραπάνω σεντόνι πριν το γάντζο)... Αντε σε λίγο θα καταγγείλει την κρατική καταστολή.

Η διοίκηση της φυλακής γενικά δεν παρεμβαίνει. Είναι παράδοξο, αλλά η καθημερινότητα δεν περιλαμβάνει τους δεσμοφύλακες. Αυτοί κάνουν ό,τι επιβάλλει η βαρόδια

τους (ανοίγματα, κλεισίματα, καταμετρήσεις) και μόνιμα αράζουν πίσω από τα καγκελά. Πέρα από κάτι αξιοθρήνητους τσαμουκάδες η νοσηρότητα είναι καθαρά δημοσιονομική. Γενικά ευγενικοί, φοβισμένοι, κρατάνε τα προσχήματα ("τι να σου κάνω ρε φίλε και εγώ εντολές παίρνω")... Με τους ξένους βέβαια είναι διαφορετικά. Εκεί τα παληκάκια "αναπνέουν" ελεύθερα: ούτε εφημερίδες, ούτε "δικοί τους" επικίνδυνοι κολλητοί απ' έξω, ούτε κίνδυνος να "τους θυμούνται"... Συγκεκριμένα να αναφέρω πως στις αποδράσεις οι φύλακες σακατεύουν τους ξένους στα πειθαρχεία, ενώ για τους έλληνες προτιμούν να ρίξουν την ευθύνη του ξύλου στα ΜΑΤ.

Η διεύθυνση έχει ένα ρόλο απόμακρο. Οι βουλές της ανακοινώνονται από τα μεγάφωνα. Σε καλούν για επισκεπτήριο, δικηγόρους ή αν σε θέλουν κάτι οι ίδιοι στο θυρωρείο. Γενικά στον Κορυδαλλό οι 2 τελευταίοι αρχιφύλακες (Φωτάκης, Αραβαντινός) περσάνουν από την άλλη μεριά των καγκελών. Οι σημερινό έχουν μάθει να είναι προσεκτικοί.

Μιλώντας για εκπλήξεις, μια από τις πιο άσχημες είναι η συνειδητοποίηση του ότι ο περισσότερος κόσμος είναι μέσα από το λεγόμενο "καθ' ομολογία", σε ελεύθερη μετάφραση από "δόση". Και καλά η νομιμοφρόνα Κατάνη της γειτονιάς. Το χειρότερο είναι αυτό που γίνεται ανάμεσα σε συγκατηγορούμενους, 7 στα 10 άτομα είναι μέσα είτε γιατί δόθηκαν, είτε γιατί ομολόγησαν τα πάντα παίρνοντας στο λαιμό τους κόσμο και κοσμάκη. Οι περιπτώσεις του "επ' αυτοφώρ" είναι λίγες και οι συλλήψεις με βάση στοιχεία ανυπαρκτά. Το χειρότερο απ' όλα είναι οι ομολογίες για παρανομίες που οι μπάτσος ούτε καν υποψιάζονται. Πιάνεται κάποιος για μια κλοπή και ομολογεί 10 ληστείες και 5 "συνεργάτες" και όχι πάντα κάτω από την πίεση του ξύλου - που τουλάχιστον είναι μια μορφή δικαιοσύνης.

Είναι στα στοιχεία της ιδιότητας παρανομίας - νόμου και της ανάπτυξης τους στην Ελλάδα που η ρουφιανιά είναι το μοναδικό σίγουρο μονοπάτι ανάμεσα στο "έγκλημα" και την καταστολή. Όσοι ζητούν την κατάργηση του "καθ' ομολογία" καλύτερα να ζητήσουν την κατάργηση της ΕΛ.ΑΣ.

Όπως και να 'χει, δύσκολα βρίσκεις ζευγάρι συγκατηγορουμένων που να διατηρεί φιλικές σχέσεις. Συνήθως τους αλλάζουν πτέρυγες για να μην σκοτωθούν μεταξύ τους, ενώ στα δικαστήρια συχνά γίνεται show.

Το αστέιο της υπόθεσης είναι πως εκτός από τους ελάχιστους έξυπνους ρουφιάνους που παζαρεύουν με την αστυνομία (κερδίζουν συγχά το "χαρτί νο24" του καταδότη) οι υπόλοιποι δεν κερδίζουν απολύτως τίποτα (εκτός από παραπάνω χρόνια στη φυλακή) για τη "συνεργασιομότητά" τους. Δίκαιη τιμωρία αφού τη ρουφιανιά πολλοί εμίστησαν, το ρουφιάνο οι ΠΑΝΤΕΣ.

Ένα από τα πράγματα που ο νέος κρατούμενος πρέπει να έχει υπόψη του είναι πως να μην πρέπει να έχει τα αυτιά του ανοιχτά για κάθε κουβέντα ή πληροφορία, αλλά να μην τις υπερτιμά. Από τη μια υπάρχουν πολλά καινούρια πράγματα να μάθεις και απορίες να λύσεις δίνοντας μια χρησιμότητα στο χαμένο χρόνο σου. Από την άλλη, οι περισσότεροι φτιάχνουν μύθους γύρω από τον εαυτό τους: "Μπορεί να είμαι μέσα για φέριμα, αλλά έχω λήστευα τράπεζες και έπαιζα με Κολάσκωφ".

Επίσης όλοι είναι δικηγόροι. Μην ακούτε ούτε τις καλές, ούτε τις κακές προβλέψεις για το άτομο σας. Εμπιστευθείτε μόνο τον εαυτό σας και το δικηγόρο σας. Θέλει πολύ δουλειά για να "ξεζουμίσει" κανείς από τα λόγια των φυλακισμένων αλήθειες για το πως λειτουργεί η "δικαιοσύνη"! Κάποια στιγμή θα σχηματίσει ή θα συμμετέχετε σε παρέες. Είναι αναποφευκτό. Με δεδομένο ότι όπως και να 'χει δεν πρέπει να πείτε κουβέντα για άλλες παρανομίες, το πόσο εύκολα "ανοίγονται" οι άλλοι και το πόσο πάνε να σας "ψαρεύουν" είναι ένα καλό κριτήριο και για τη σοβαρότητα και για την αξιοπιστία των ατόμων και των μελλοντικών φίλων. Ένα τελευταίο κριτήριο είναι το γιατί μπήκαν μέσα και πως. Μακριά από προζήτορες, μακριά από τύπους που έφεραν στη φυλακή όλο το χωριό τους. Η ρουφιανιά εθίζει.

Ο ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΙΚΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ
Θέλω τελειώνοντας να εκφράσω κάποιες γενικότερες σκέψεις για το τι είναι η φυλακή και για το πως λειτουργεί

η κρατική δικαιοσύνη. Ας αναγνωρίσουμε απλά ως πρώτες εντυπώσεις. Κάτι το οποίο για ευνόητους λόγους δεν είναι κατανοητό στους "απένω", αλλά και σε μερικούς "από μέσα", είναι πως η φυλακή, αντίθετα με ό,τι περιμένεις πριν μπεις, δεν έχει απολύτως κανένα δραματικό χαρακτήρα. Για να γίνω πιο σαφής, δεν έχει σχέση με την παραδοσιακή αντίληψη του μαυρού κάτεργου και της ωμής καταπίεσης. Φυσικά και τα βασανιστήρια και η άμεση βία δεν έχουν εκλείψει και ούτε πρόκειται, αφού είναι το έσχατο εργαλείο αποτελεσματικότητας της οποίας εξουσία.

Η έλλειψη αυτή "δραματικότητας" πρέπει να εμπεδωθεί, γιατί αν όχι ο κίνδυνος να δημιουργηθεί στη φαντασία σου αυτό που δεν υπάρχει, είναι μεγάλος και είναι βέβαιο πως θα σου κάνει τη ζωή πιο δύσκολη. Γιατί το σημερινό πρόσωπο της φυλακής είναι, συνολικά πλέον, πολύ πιο επικίνδυνο για τον κρατούμενο απ' ό,τι το προηγούμενο.

Η περίοδος της καθήλωσης, οι εξολοθισμοί, τα βασανιστήρια, η απομόνωση από το βέσαιο περιβάλλον ήταν δυνάμεις που σκοπεύαν να σπασουν άμεσα την αντίσταση του κρατούμενου, είχαν σκοπό να τον τσακίσουν δια της βίας. Την εποχή του Φωτάκη και του Μαρατού η αντοχή μπορούσε να αναχθεί σε ποσότητες υπερφύλακας, πείσματος ή δύναμης. Μου δίνει την εντύπωση ενός πολύ δύσκολου στοιχήματος. Ο Φωτάκης όμως είναι πίσω από τα θύερα κι ο Μαρατός προσέκρουσε σε εκείνη την κόκορη της σφαίρας και τώρα έχουμε δημοκρατία.

Η τωρινή φυλακή είναι απλά μια δημόσια υπηρεσία διοίκησης ενός τεραστίου σκουπιδοτενεκέ. Όλα κυλάνε μόνα τους. Υπάρχει ένα εσωτερικό laissez faire και τελικά οι κρατούμενοι βγάζουν το φίδι από την τρύπα της ιδίας τους της φυλακής.

Ό,τι ανάγκη έχει η φυλακή καλύπτεται από τα μεροκάματα των κρατουμένων. Οι αρχηγικές παρέες ελέγχουν το "εσωτερικό". Σπαταλάς τη μισή σου μέρα στις κάθε είδους "ουρές". Ουρά δύο φορές για το φαί, ουρά για το τηλέφωνο, ουρά για την καντίνα, ουρά στην "κοινωνική λειτουργία", ουρά στις ακρόασεις κλπ. κλπ. Χαζεύεις με τις ώρες μπροστά στην τηλεόραση. Κολλάς με το ποδόσφαιρο. Και βασικά τα ναρκωτικά που έχουν επάξια διαδεχτεί τους θαλάμους βασανιστηρίων. Οι δεσμοφύλακες κοιτούν όσο μπορούν να μην φαίνονται, η διοίκηση περιορίζεται στο ρόλο του "his master voice" και μόνο σε ουσιαστικές και ανεξέλεγκτες από το "εσωτερικό" πράξεις παρεμβαίνει.

Ένας υπερντάνες ευνομούμενης λειτουργίας έρχεται να δικαιώσει την εσωτερική αίσθηση ότι "εδώ είμαστε σκουπίδια - ας μας αφήσουν να σπύσουμε με το πόσο μας". Η υφή του χρόνου αλλάζει και η προηγούμενη μέρα είναι ίδια με την επόμενη, αναλώνονται στην ψευδοκαθημερινότητα και τα ψευδοενοδιαφέροντα της φυλακής. Η ρουφιανιά, η καλύτερα το θέαμα της ρουφιανιάς, έρχεται να τανώσει την εικόνα του αποβλήτου. Το πανίσχυρο κράτος και οι εξαχρειωμένοι "παράνομοι". Φυσικά οι αρχόντες γνωρίζουν πως η φυλακή δεν θα "διορθώσει" (όρος κι αυτός...) κανέναν. Το θέμα είναι να τον βγάλει για κάποιον καιρό από την αρένα, αλλά και να μιζέριασει τόσο πολύ, ώστε ποτέ να μην μπορέσει να γίνει πιο επικίνδυνος. Η συγχρονική εικόνα του "φυλακόβιου" - αυτού που παίζει μέσα συνέχεια για το ίδιο "αδίκημα" και με τον ίδιο ακριβώς τρόπο - είναι η επιθυμητή. Το κράτος, πλέον, προσπαθεί να πείσει ότι η δύναμή του είναι τόσο μεγάλη ώστε δεν χρειάζεται (αν είσαι και εσύ "λογικός") να σου σπάσει τα πλευρά για να νιώσει ήρεμο, ότι έχει την καλοσύνη να σε θεωρήσει "άνθρωπο", παρόλο που και "εσύ ξέρεις" ότι είσαι σκουπίδι, Κύριος Σκουπίδι. Αν η φυλακή είναι η απόδειξη των εγκλημάτων, του κράτους η δημοκρατική φυλακή είναι η απόδειξη των εγκλημάτων του δημοκρατικού κράτους.

Το ζήτημα είναι ότι η μιζέρια, παρ' όλο τις αντιδραστικές αξίες και συμπεριφορές, τρυπνάει αργά και ύπουλα σε κάθε κομμάτι της υπαρχής.

Αυτό που τελικά δοκιμάζεται για έναν αναρχικό δεν είναι η δύναμη και το πάθος των επιλογών του, αλλά το βάθος και η αντοχή τους. Βιώνεις ένα καθεστώς ακινησίας, σεξουαλικής έλλειψης, απουσίας αισθητηριακών ερεθισμάτων. Αφού ξεπεράσεις την αρχική συναισθηματική ταλάντωση, ισορροπείς σε έναν μέσο όρο που ανάλυση ορίζει και το πως θα αντέξεις την κατάσταση. Από εκεί και ύστερα το μόνο που μένει είναι να οργανώσεις εκείνες τις εσωτερικές αντιστάσεις, εκείνο το μακροχρόνιο σχεδιασμό που χωρίς παραμυθίσματα θα σε κρατήσει σχετικά κοντά σε αυτό που ήσουν πριν και σ' ό,τι μπορεί θα σε κάνει καλύτερο. Βιώνεις και πρέπει να νικήσεις μια μόνιμη διάθεση παραίτησης: "κλείσε το διακόπτη και περίμενε" το αποφυλακιστήριο. Η στρουθοκάμηλος είναι η μασκότ της φυλακής. Μήπως είναι τυχαίο που περισσότεροι καταφέρνουν να αυτοκτονήσουν απ' αυτούς που επιχειρούν να αποδράσουν; Η φυλακή είναι ένας "τόπος απώλειας".

Ο χειρότερος σμός εχθρός του κρατούμενου είναι η ελπίδα.

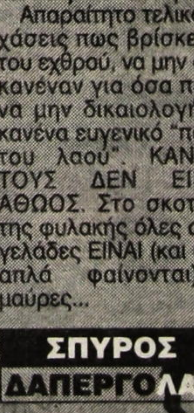

Η ΕΛΠΙΔΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΑΥΣΙΜΟ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ
Ας τα πάρουμε από την αρχή. Ελπίζεις ότι θα γλιτώσεις το ξύλο. Ελπίζεις ότι θα γλυτώσεις την προφυλακή. Ελπίζεις ότι στη φυλακή θα 'ναι καλύτερα. Μετά ελπίζεις να βγει η κάθε αίτηση εγγύησης που κάνεις. Ελπίζεις στα συμβούλια δημίου και χρόνου. Ελπίζεις να περάσεις το 18μηνο πριν τη δίκη. Ελπίζεις στο δικαστήριο. Ελπίζεις για διακοπή ποινής. Ελπίζεις για καλά μεροκάματα. Οι περί των ναρκωτικών ελπίζουν να τη βολεύουν με τις κοινότητες. Άλλοι με το ψυχιατρείο. Άλλοι με ανήκεστο βλάβη. Άλλοι ελπίζουν στο τάδε μέσο και στη δωροδοκία. Στο τέλος ελπίζεις στο εφετείο. Αν τελικά οι ελπίδες διαψευστούν ανακαλύπτεις ότι έχεις ήδη βγάλει κάποια χρόνια μέσα που μαζί με τα μεροκάματα και την ελπίδα των 3/5 σχεδόν εξαντλούν την ποινή. Κάποια χρόνια που σε έχουν κάνει ράκος.

Θα ήταν παρόλογο να ζητήσει κανείς από τον κρατούμενο να μην ελπίζει. Το θέμα είναι ο ρεαλισμός. Μέσα στο σίκε παιχνίδι των υποτιθέμενων "διεξόδων" αποφυλάκισης, καταφέρνεις να "αφενθείς", καταφέρνεις να ανοίξεις διαπλάτα τις πόρτες για το εσωτερικό μιζέριασμα. Είναι προτιμότερη μια λογική απαισιοδοξία (κι ό,τι ήθελε προκύψει) που θα σε βοηθήσει να συγκρατηθείς, παρά να συνεχίσεις την παράνοια αισιοδοξίας - καταθλιψής ("πάλι μου απέρριψαν την αίτηση - εδώ θα αφήσω τα καγκελά μου") και τελικά να επιτρέψεις στο κράτος να πετύχει το σκοπό του: την ουσιαστική σου εξουδετέρωση σε όποιον αγώνα διεξάγεις, την ήττα της αποφασιστικότητας και την αλλοτρίωση σου, ώστε όπως και όταν βγεις να είσαι ακίνδυνος.

Η φυλακή είναι ένας εγκληματικός μηχανισμός. Καθένας που πέφτει στα γράναζιά του έχει να αντιμετωπίσει έναν θεσμό που η εξουσία τελειοποιεί εδώ και χιλιετίες. Υπάρχουν επίπεδα που ακόμα και ένα σιδηρολογικό αντάρτικο είναι απαραίτητο: το κελί είναι το "κελί του", το φαί είναι το "φαί τους", η φυλακή είναι η "φυλακή τους". Η επαφή μια επαφή "λειτουργική" και όχι εθιμοτυπική, είναι απαραίτητη με τον έξω κόσμο. Απαραίτητο είναι να καταπείς τη λύπη για όσα έχασες, ή χάνεις με τη φυλάκιση, χωρίς να κοροϊδεύεις τον εαυτό σου. Απαραίτητο είναι να φτιάξεις σχέδια τόσο για το πως θα περάσεις μέσα και πως θα αντιδράσεις στην οποία εξέλιξη της υπόθεσής σου, όσο και τι και πως θα κάνεις όταν βγεις.

Απαραίτητο τελικά είναι να μην ξεχάσεις πως βρίσκεσαι στα νύχια του εχθρού, να μην συγχωρέσεις κανέναν για όσα περνάς, να μην δικαιολογήσεις κανένα ευγενικό "παίδι του λαού". ΚΑΝΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΘΩΟΣ. Στο σκατάδι της φυλακής όλες οι αγγελίες ΕΙΝΑΙ (και όχι απλά φαίνονται) μαύρες...

ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΗΣ

ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ: 503 χρόνια μετά...

**ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΝΟΜΗΣ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΙΝΔΙΑΝΩΝ, ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ
ΤΟΥ ΕΖΛΝ
ΜΕΞΙΚΟ, 12 ΟΚΤΩΒΡΗ 1995**

Αδέρφια,

Σήμερα φέρνουμε στη μνήμη μας τους μεγάλους προγόνους μας, αυτούς που άρχισαν το μακρύ αγώνα της αντίστασης ενάντια στην αλλοζονεία της Εξουσίας και τη βία του χρήματος. Οι πρόγονοί μας μάς διδάξαν ότι ένας λαός που έχει αξιοπρέπεια δεν παραδίνεται, αντιστέκεται. Μας δίδαξαν να είμαστε περήφανοι για το χρώμα του δέρματός μας, τη γλώσσα μας, τον πολιτισμό μας. Περισσότερα από 500 χρόνια εκμετάλλευσης και διωγμών δεν στάθηκαν αρκετά για να μας αφανίσουν. Η αντίστασή μας δε σταμάτησε, η ιστορία γράφεται με το αίμα μας. Το μεξικάνικο έθνος σπνρίζεται στα κόκκαλα μας. Αν μας καταστρέψουν, ολόκληρη η χώρα θα καταρεύσει, θα περιπλανιέται χωρίς κατεύθυνση, χωρίς ρίζες. Φυλακισμένο στην ίδια του τη σκιά, το Μεξικό θα αρνηθεί το μέλλον του αν αρνηθεί το παρελθόν του.

Σήμερα είμαστε βασικό κομμάτι μιας χώρας που οι κυβερνήτες της έχουν το βλέμα προσκολλημένο στο εξωτερικό και κοιτάζουν το παρελθόν γεμάτοι περιφρόνηση και αποστροφή. Για αυτούς είμαστε ένα εμπόδιο, μια ενόχληση που πρέπει να καταστραφεί σιωπηλά. Η θηριωδία τους σήμερα εκδηλώνεται με την ελεημοσύνη, ο θάνατος αναζητά πιο ήσυχους δρόμους, αναζητά τη συνηνοχή του σκοταδιού και την απόκρυψη της σιωπής. Παλιότερα προσπαθούσαν να μας αφανίσουν με δόγματα, χρησιμοποιούσαν διάφορα ιδεολογήματα για να ξεριζώσουν τις εθνότητες μας. Το αδέξιο πρόσχημα που σήμερα χρησιμοποιούν για να συγκαλύψουν το έγκλημά τους ονομάζεται νεοφιλελευθερισμός και σημαίνει το θάνατο και την εξαθλίωση των πρώτων κατοίκων αυτής της γης, όλων όσων έχουμε διαφορετικό χρώμα αλλά μια καρ-

διά ινδιάνικη και λεγόμενα επίσης μεξικάνοι. Σήμερα επαναλαμβάνονται οι διωγμοί των εξεγερμένων ινδιάνων από τους κονκισταδόρες. Οι σύγχρονοι εισβολείς βρίσκονται σήμερα στην κυβέρνηση. Καταδιώκουν τους ινδιάνους που συσπειρώθηκαν γύρω από τη σημαία με το κόκκινο αστέρι, τη σημαία του EZLN. Όχι μόνο οι ζαπατίστας, αλλά όλοι οι ινδιάνοι του Μεξικό, ακόμα και αυτοί που είναι λευκοί, σήμερα καταδιώκονται από το θάνατο που υπακούει στις εντολές των ισχυρών. Τα αδέρφια μας στο Guerrero υποφέρουν από την αυθαιρεσία του τοποτηρητή της ηγεμονίας που η κεντρική εξουσία επιβάλλει με τα κέρδη από το εμπόριο ναρκωτικών. Στη Veracruz, στην Oaxaca, στο Hidalgo και στο San Luis Potosi οι σύγχρονοι "caciques", με το μανδύα του κυβερνήτη, καταδιώκουν το σκούρο αίμα. Στο βορρά οι ινδιάνοι αδερφοί και αδερφές μας πληρώνουν με θάνατο και φτώχεια την αυτοκρατορία των

ναρκωτικών που οικοδομήθηκε από την τυραννία. Στο κέντρο και στο νότο της χώρας η κτηνωδία και η περιφρόνηση προελαύνουν στο όνομα της προόδου.

Οι υπηρέτες της εξουσίας, με το πρόσωπο παραμορφωμένο από το σαρκασμό, εμπορεύονται στο εξωτερικό τη τιμή της χώρας. Γεμάτοι αλαζονεία, νομίζουν πως έχουν πια κερδίσει και πως δεν υπάρχουν πλέον αξιοπρεπείς μεξικάνοι. Μας προσφέρουν ένα δολοφρεπές και ταπεινωμένο έθνος των σκιών. Αναζητούν μια τιμή για κάτι που δεν είναι προς πώληση: την τιμή των μεξικάνων.

Το μεξικάνικο αίμα τρέφεται από το ινδιάνικο αίμα. Αυτό που ξεχωρίζει τους ινδιάνους δεν είναι το χρώμα του δέρματός τους, η αξιοπρέπεια και ο συνεχής αγώνας είναι αυτό που τους καθορίζει. Όλοι όσοι αγωνιζόμαστε είμαστε αδέρφια, το χρώμα του δέρματος ή η γλώσσα δεν έχουν καμία σημασία.

Αυτό που έχει σημασία είναι μια σημαία που αναγνωρίζει το ινδιάνικο θεμέλιο του έθνους, που ως τώρα ήταν καταδικασμένο στην απόγνωση. Σ' αυτή τη σημαία, σημασία έχει ο αετός που προειδοποιεί το φίδι της Εξουσίας για τη μοίρα του. Αυτό που έχει σημασία είναι η γη, που μας κουβαλάει μες στην ιστορία και δεν επιτρέπει τη λήθη των ιδιών μας

των εαυτών. Αυτό που έχει σημασία είναι ο ουρανός πάνω από τους ώμους μας, σήμερα ένα βάρος που πονά, αύριο όμως μια χαρά για το βλέμα μας. Αυτό που έχει σημασία είναι οι μεξικάνοι και όχι όσοι μας ξεπουλάν, χτυπώντας ξένες πόρτες.

Οι αρχαίοι μας πρόγονοι διηγούνται πως δέχτηκαν ως δώρα το λόγο και τη σιωπή για να φανερωθούν και να αγγίζουν την καρδιά των άλλων. Μιλώντας και ακούγοντας μαθαίνουν οι πραγματικοί άνθρωποι να πορεύονται. Ο λόγος είναι ο τρόπος για να φτάνεις στον άλλον. Οι ισχυροί προσφέρουν στον πόνο μας τη σιγή για να μας κάνουν ασήμαντους. Στη δικιά μας σιωπή είμαστε όλοι ενωμένοι. Μιλώντας ο πόνος μας μετριάζεται. Μιλάμε και γεννιέται μια κοινωνία. Οι ισχυροί μιλούν για να επιβάλλουν την αυτοκρατορία της σιγής. Εμείς μιλάμε για να γίνουμε κάτι καινούριο. Οι ισχυροί σιωπούν για να αποκρύψουν τα εγκλήματά τους. Εμείς σιωπούμε για να ακούσουμε ο ένας τον άλλο, να αγγιξουμε, να νιώσουμε.

Αυτό είναι το όπλο, αδέρφια. Ας προσφέρουμε το λόγο μες την απόλυτη σιγή. Ας μιλήσουμε το λόγο μας. Ας φωνάξουμε το λόγο μας, ας υψώσουμε το λόγο μας, σπάζο-

ντας τη σιωπή των ανθρώπων μας. Ας σκοτώσουμε τη σιγή. Ας ζήσουμε το λόγο μας. Ας αφήσουμε τους ισχυρούς μόνους τους μ' αυτά που λείει και μ' αυτά που αποσιωπά το ψέμα. Ας ενωθούμε στο λόγο και τη σιωπή που απελευθερώνουν.

Σαν σήμερα, 12 Οκτώβρη, πριν 503 χρόνια, άρχισε να πεθαίνει ο λόγος και η σιωπή των ισχυρών. Σαν σήμερα, 12 Οκτώβρη, πριν 503 χρόνια, άρχισαν ο λόγος και η σιωπή μας να αντιστέκονται, να αγωνίζονται, να ζουν. Σήμερα, 503 χρόνια από τότε που ξεκινήσαμε, είμαστε ακόμα εδώ. Είμαστε περισσότεροι και καλύτεροι, ήδη έχουμε πολλά χρώματα και ο λόγος μας μιλάει σε πολλές γλώσσες. Σήμερα, στη καρδιά μας δεν κατοικεί η ντροπή για το χρώμα του δέρματός μας ή για τη γλώσσα μας. Σήμερα λέμε ότι είμαστε ινδιάνοι όπως θα λέγαμε ότι είμαστε γίγαντες. Σήμερα, 503 χρόνια από τότε που ήρθε για να μας διατάξει ο ξένος θάνατος και η σιωπή του, αντιστεκόμαστε και μιλάμε.

Σήμερα, 503 χρόνια μετά, ζούμε.

**ΖΗΤΩ ΟΙ ΙΝΔΙΑΝΟΙ ΤΟΥ ΜΕΞΙΚΟ!
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ! ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!
ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ!
ΑΠΟ ΤΑ ΒΟΥΝΑ
ΤΟΥ ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΟΥ ΝΟΤΟΥ
SUBCOMANDANTE INSURGENTE
MARCOS, ΟΚΤΩΒΡΗΣ 1995**

ΑΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ KEITH MANN

ΤΟ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟ του 1994 ο Keith Mann, μέλος του Animal Liberation Front, καταδικάστηκε σε 14 χρόνια κάθειρξη. Θεωρήθηκε ενόχος κατοχής εκρηκτικών υλών (ζάχαρη και οινόπνευμα), απόπειρας εμπρησμού, φθορών σε τρία ψυχγεία μεταφοράς κρέατος και απόπειρας δραπετεύσης. Η κατάδική του Keith ήταν μια ενέργεια "παραδειγματισμού". Το πραγματικό του "έγκλημα" ήταν η δράση του στο ALF. Με τη δράση του έβαλε στο στόχαστρο την ιδιοκτησία, τραβώντας την προσοχή στα μαρτύρια που υφίστανται τα ζώα, χωρίς να απειληθεί ούτε στο ελάχιστο η σωματική ακεραιότητα οποιουδήποτε. Έχουμε συγκροτήσει την επιτροπή "Δικαιοσύνη για τον Keith Mann" (J.F.K.M.) με σκοπό την ανατροπή της εξωφρενικής καταδίκης και την απελευθέρωση του Keith.

Διεύθυνση επικοινωνίας: J.F.K.M., c/o ICA, PO Box 1135, Downs View Rd, Hassocks, W. Sussex BN6 8AA
Από το Black Flag #206

Ράμπιν: το γεράκι της "ειρήνης" νεκρό

"Αυπούμεθα που ο Ράμπιν δολοφονήθηκε από εβραίο, επειδή έπρεπε να είχε δολοφονηθεί από παλαιστίνη".

Αχμέτ Τζιμπρίλ, ηγέτης του Λαϊκού Μετώπου για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης.

ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ στις 4/11/95 δολοφονήθηκε ο Γιτζάκ Ράμπιν ύστερα από μια φιλοκυβερνητική συγκέντρωση στο Τελ Αβίβ στο τέλος της οποίας τραγούδησε και ένα τραγούδι για την ειρήνη. Η δολοφονία αυτή αποδεικνύει το πόσο εύθραυστη είναι η διαδικασία ειρήνευσης στη Μέση Ανατολή. Σίγουρα το τοπίο αλλάζει μετά τη δολοφονία αυτή. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει πως δεν θα υλοποιηθούν οι υπάρχουσες συμφωνίες, κάτι που ήδη ανακοίνωσε ο προσωρινός διάδοχος Σιμόν Πέρες, αλλά η συνολική πορεία της διαδικασίας ειρήνευσης στη Μέση Ανατολή θα γίνεται όλο και πιο δύσκο-

λη. Αυτή η διαδικασία ειρήνευσης που γίνεται κάτω από την πίεση των ΗΠΑ και του Ισραήλ και προωθείται και από την νεοανερχόμενη παλαιστινιακή ελίτ (Γιάσερ Αραφάτ και ΟΑΠ) αποτελεί μια ακόμη προσπάθεια επιβολής της νεοταξικής βαρβαρότητας των κυρίαρχων στη Μέση Ανατολή, όπως υποστηρίζεται και στο σχετικό κείμενο στο 26ο φύλλο του ΑΛΦΑ.

Η διαδικασία ειρήνευσης βρίσκει έντονες αντιδράσεις τόσο μεταξύ των παλαιστίνων, όσο και μεταξύ των ισραηλινών για διαφορετικούς λόγους. Ήδη οι οργανώσεις "Χαμάς" και "Τζιχάντ" έχουν επιχειρήσει με βομβιστικές επιθέσεις να ανατρέψουν το "ήπιο κλίμα" που πάει να επιβληθεί. Πάντως δεν είναι απίθανο να ανατραπούν τα σχέδια των κυρίαρχων στη δύσβατη πορεία της ειρήνευσης μιας και παραμένουν ακανθώδη θέματα εκκρεμή, όπως το status της Ιερουσαλήμ, το ζήτημα των ισραηλινών εποίκων και των παλαιστίνων μεταναστών, η προσπάθεια επίλυσης των οποίων μπορεί να προκαλέσει έντονες τριβές, δέυνση των συγκρούσεων και εντέλει αναστολή των σχεδιασμών αυτών.

Αν και η δολοφονία του Ράμπιν οφείλεται σε ενδοεξουσιαστικές διαμάχες στους κόλπους του ισραηλινού κράτους, πιστεύω πως οι συνηθισμένες διαμορφώνονται θα οδηγήσουν σε δέυνση των κοινωνικών-ταξικών συγκρούσεων στην παλαιστινιακή κοινωνία -και όχι μόνο- αποτελώντας έτσι την πραγματική

τροχοπέδη στο επισφράγισμα της νεοαταξικής βαρβαρότητας στη Μέση Ανατολή. Αυτές οι συγκρούσεις θα πυκνώνουν ενάντια στη νεοανερχόμενη παλαιστινιακή εξουσιαστική τάξη και ενάντια στους ισραηλινούς αστυνομο-στρατοκρατικούς μηχανισμούς.

Όσο για τον Γιτζάκ Ράμπιν, τον πατέρα της νίκης του πολέμου των εφτά ημερών του '67, τον αιμοσταγή στρατοκράτη και εξουσιαστή, τον πραγματικό τρομοκράτη που έμελλε να σκοτωθεί από ένα από τα παιδιά του (εθνικιστή ισραηλινό έποικο) έχω να παρατηρήσω τα εξής:

α) Τέτοιες φάρσες μόνο η πραγματικότητα ξέρει να στήνει, τη στιγμή μάλιστα που μόλις μια βδομάδα πριν, ο ίδιος ο Ράμπιν είχε δηλώσει για την -με προσωπική εντολή και επιποπτεία του- δολοφονία του ηγέτη της "Τζιχάντ" Φάτχι Σκάκι: "Δε λυπάμαι καθόλου για τη δολοφονία. Ο Φάτχι Σκάκι ήταν ένας τρομοκράτης".

β) Μπορούμε και εμείς με τη σειρά μας να δηλώσουμε πως δε λυπόμαστε καθόλου για τη δολοφονία του ακατανόηστου Ράμπιν, όχι όμως με το περίσσιο θράσος που το δήλωσε εκείνος για τον Σκάκι κάτω από την ασφάλεια και σιγουριά της σιδερόφρακτης κουστωδίας του, αλλά έχοντας επίγνωση πως στη διήνη του κοινωνικού ταξικού πολέμου μπορεί να σκοτωθούμε και εμείς από τις σφαίρες των των κυρίαρχων.

Δ.Α.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ: Ο ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΧΩΡΑ

Η ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ των οικονομικών των χωρών της ανατολικής ευρώπης στις επιταγές της Παγκόσμιας Τράπεζας προχωράει με γοργούς ρυθμούς. Το "α-σταθές περιβάλλον" και η "κρίση" επεκτείνονται σε όλους τους τομείς της κοινωνίας, λύνοντας τα χέρια των ξένων επενδυτών. Τελευταίο θύμα τους, το ασφαλιστικό σύστημα.

Μετά την κατάρευση της κρατικο-καπιταλιστικής διαχείρισης στις χώρες της ανατολής, ο ασφαλιστικός τομέας μετατράπηκε σε προνομιακό πεδίο επενδύσεων. Στην Πολωνία, την Ουγγαρία, την Τσεχία και τη Σλοβακία, ήδη προετοιμάζεται η πλήρης απελευθέρωση της αγοράς. Η όλη διαδικασία επιβλέπεται από τους διεθνείς χρηματοπιστωτικούς οργανισμούς που πριμοδοτούν συγκεκριμένες κατευθύνσεις, χρηματοδοτώντας προγράμματα

της επιλογής τους.

Η επικράτηση του νεοφιλελευθερισμού και της οικονομίας πάνω στην κοινωνία έχει οδηγήσει στην αναδιάρθρωση των ασφαλιστικών συστημάτων. Η κινητικότητα της εργασίας χρειάζεται την αποψίλωση των κρατικών προγραμμάτων "κοινωνικής μέριμνας", η επέκταση της κερδοσκοπικής ασφαλιστικής δραστηριότητας είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με το τύπο των νέων, άμεσα ανταποδοτικών επενδύσεων και την επικράτηση των τραπεζών, η σταδιακή κατάργηση των δικαιωμάτων και των κατακτήσεων των εργαζομένων κινείται στα πλαίσια της επανασύστασης μιας αστικής μεσαίας τάξης.

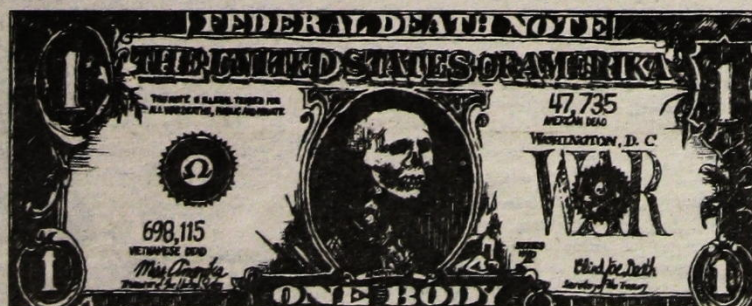
Βέβαια, για να μην διαταραχθεί το συναινετικό κλίμα, κάποια ασφαλιστικά ταμεία προς το παρόν παραμένουν υπό κρατικό έλεγχο, ό-

πως το PZU στην Πολωνία και το DZI/Bulstrad στη Βουλγαρία. Η έλλειψη κινημάτων αντίστασης, οι διαρκείς επιθέσεις του κεφαλαίου και η σύγχυση διευκολύνουν τους κυρίαρχους στην επίθεση που έχουν κηρύξει με όλα τα μέσα ενάντια στην ανθρωπότητα.

Η ΟΛΙΚΗ ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ των ολικών αρνητών στράτευσης στην Ισπανία αυτή τη στιγμή πλησιάζει τις 15.000. Εβδομηνταπέντε από αυτούς είναι φυλακισμένοι σε διάφορες φυλακές της χώρας. Άλλοι 375 βρίσκονται κάτω από το ειδικό καθεστώς "φυλακιστής τρίτου βαθμού", δηλαδή κρατούνται σε φυλακές μόνο κατά τη διάρκεια της νύχτας. Υπάρχουν επίσης πάνω από εκατό ολικοί αρνητές οι οποίοι καταζητούνται είτε γιατί δεν παρουσιάστηκαν στις δίκες τους, είτε γιατί δεν επέστρεψαν τα βράδια στα κελάρια τους. Τον τελευταίο χρόνο ο αριθμός των ολικών αρνητών σημείωσε σημαντική αύξηση. Η κυβέρνηση απάντησε σε αυτό το γεγονός με ένα πονηρό χειρισμό. Ο νέος ποινικός κώδικας, που φυσικά δεν αναγνωρίζει έννοιες όπως "ολικός" ή "εναλλακτικός" αρνητής στράτευσης αλλά απλά το αδικήμα της ανυποταξίας, περιέχει μια ποινική διάκριση σε ανυπότακτους της στρατιωτικής θητείας και σε ανυπότακτους της εναλλακτικής θητείας. Οι πρώτοι φυλακίζονται με φυλάκιση ενώ οι δεύτεροι με πρόστιμο. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι αν κάποιος δεν

παρουσιαστεί καθόλου στο στρατολογικό γραφείο και στη συνέχεια συλληφθεί, σε περίπτωση που δηλώσει ότι θέλει να κάνει κοινωνική θητεία θα πληρώσει απλώς πρόστιμο, ενώ αν δηλώσει ολικός αρνητής θα φυλακιστεί. Θα μπορεί δηλαδή κάποιος να μην κάνει ούτε στρατιωτική ούτε εναλλακτική θητεία ξέροντας ότι στην περίπτωση που θα συλληφθεί θα πληρώσει απλά ένα πρόστιμο, αρκεί να μη δηλώσει ολικός αρνητής. Οι σκοποί αυτής της ρύθμισης σε σχέση με το κίνημα της άρνησης στράτευσης είναι προφανείς.

Αυτοί οι αγώνες δεν ξεχάστηκαν, δεν δικαιώθηκαν

“ΣΤΙΣ 21 ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ 1967 θα επιβληθεί η αμερικανική στρατιωτική δικτατορία. Το απροετοίμαστο λαϊκό κίνημα [για πάρα πολλούς λόγους] δεν μπορεί να την αντιμετωπίσει άμεσα. Ξεκινάει όμως ένας αγώνας με κύρια αντιδικτατορικό περιεχόμενο που θα συνεχίζεται καθ' όλη τη διάρκεια της επταετίας των συνταγματαρχών. Στον αγώνα αυτόν θα πάρουν μέρος στην ουσία σχεδόν όλες οι πολιτικές δυνάμεις που σκιαγραφούν τον πολιτικό χάρτη εκείνης της περιόδου. Κάποιοι θα αγωνιστούν ενάντια στη χούντα με ταυτόχρονες βλέψεις εξουσίας, κάποιοι άλλοι θα αρχίσουν να βάζουν το ζήτημα της κοινωνικής ανατροπής. Δεν μας ενδιαφέρουν οι πρώτοι γιατί ακριβώς η αντίστασή τους περιορίστηκε στις διαμαρτυρίες των κειμένων και ο “αγώνας” τους συχνά έγινε εκ του ασφαλούς.

Από το ξεκίνημα της δικτατορίας των συνταγματαρχών θα υπάρξουν εκείνες οι δυνάμεις που θα αντιδράσουν άμεσα. Κύριο χαρακτηριστικό της αντιδικτατορικής δράσης θα

είναι η παράνομη δραστηριότητα. Η διάσπαση το '68 του ΚΚΕ θα βοηθήσει την ανάπτυξη μικρότερων ομάδων από τις οποίες κάποιες θα ακολουθήσουν ένοπλες επιλογές. Στα πρώτα χρόνια της δικτατορίας αυτή θα είναι η κύρια αντίσταση, μια και μαζικές κινητοποιήσεις είναι αδύνατο να πραγματοποιηθούν. Το κίνημα θα αρχίσει να μαζικοποιείται από τις φοιτητικές κινητοποιήσεις του 1972 και θα κορυφωθεί με την εξέγερση του Πολυτεχνείου το 1973.

Τα κόμματα την περίοδο εκείνη είναι σχεδόν ανύπαρκτα. Χιλιάδες αγωνιστές της βάσης του ΚΚΕ έχουν πιαστεί. Ταυτόχρονα το κόμμα αντιμετωπίζει εσωτερικά προβλήματα που θα οδηγήσουν στη διάσπαση του 1968 και στη δημιουργία του ΚΚΕ εσωτερικού. Και τα δύο ΚΚΕ είναι ανίκανα και απρόθυμα να αντισταθούν στη Χούντα δυναμικά. Ακόμα και κατά τη διάρκεια της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, είναι γνωστός ο ρόλος του ΚΚΕ που καταδίκασε με την περιβόητη Πανσπουδαστική νούμερο 8 τους εξεγερμένους σαν προβοκάτορες

των Ρουφογάλη - Κοραγιαννόπουλου. Αντίστοιχη στάση θα έχει και το ΚΚΕ εσωτερικού που μαζί με το ΚΚΕ τις πρώτες μέρες της κατάληψης θα προσπαθήσουν μέσα από προβοκάτσιες και συκοφαντίες να εκκενώσουν τις σχολές. Πολλοί όμως θα είναι και οι αγωνιστές της βάσης των δύο κομμάτων που θα παρακούσουν τις εντολές τους και θα πάρουν μέρος στην εξέγερση.

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου θα έρθει τη στιγμή που έχει αρχίσει να διαφαίνεται μια πορεία προς “φιλελευθεροποίηση” της Χούντας. Τα κόμματα και οι πολιτικοί θα ρίξουν τους τόνους προσδοκώντας οφέλη από την “ομαλοποίηση”. Ο λαός όμως έχει μνήμη και δεν ξεχνά. Από το 1972 τα πανεπιστήμια και οι σχολές είναι οι χώροι που πραγματώνεται η μαζική αντίσταση. Την Τετάρτη στις 14 Νοέμβρη 1973 μετά από κάποια επεισόδια θα πραγματοποιηθεί η κατάληψη του πολυτεχνείου και αμέσως θα πάρει μαζικά χαρακτηριστικά. Μέσα στους χώρους των συνελεύσεων οι συζητήσεις που γίνονται έχουν να κάνουν με το χαρα-

κτήρια της επανάστασης που οι έγκλειστοι νομίζουν ότι γίνεται. Θα δημιουργηθούν οι πρώτες εργατικές συνελεύσεις. Ο κόσμος αρπάζει την ευκαιρία και αρχίζει να κατεβαίνει στους χώρους γύρω από το πολυτεχνείο, αρχίζει να συμμετέχει ενεργά στην εξέγερση. Οι συγκρούσεις με την αστυνομία σταδιακά θα αρχίσουν να γενικεύονται. Το σύνθημα “κάτω το κεφάλαιο” θα το ακολουθήσουν επιθέσεις σε τράπεζες, δημόσια κτίρια, το υπουργείο δημοσίας τάξης.

Αυτός ο αυθόρμητος αγώνας εμπεριέχει και όλα τα στοιχεία του αυτόνομου. Ήταν αυτονομημένος γιατί δεν έκφρασε καμιά πολιτική παράταξη ή κάποιο συγκεκριμένο κόμμα. Αγκάλιαζε και ξεπερνούσε όλες τις πολιτικές αντιλήψεις. Δρούσε χωρίς καθοδήγηση, αλλά παρά όλα αυτά οι πράξεις του έδειχναν τουλάχιστον επιφανειακά τον κοινό στόχο που εκφράζονταν με το ΚΑΤΩ Η ΧΟΥΝΤΑ.”

Η εξέγερση του πολυτεχνείου θα αντιμετωπιστεί με στυγνή τρομο-

κρατία. Η ενέργεια αυτή των στρατιωτικών δεν έκανε τίποτε άλλο από το να συντελέσει στην πτώση τους και να φανεί για άλλη μια φορά ότι η πορεία προς την ομαλοποίηση είναι αναγκαία. Κερδισμένα, ίσως τα μόνα κόμματα που θα χρησιμοποιήσουν την εξέγερση του πολυτεχνείου εξαργυρώνονται μέσα από την καπήλευση των γεγονότων, την αντίσταση του λαού σε ψήφους και κοινοβουλευτική δύναμη. Οι οργανώσεις της άκρας αριστεράς συμμετείχαν ενεργά στην εξέγερση, αλλά παρόλα αυτά ήταν απροετοίμαστες και οι ίδιες για ένα τόσο μεγάλο γεγονός και δεν μπόρεσαν να δώσουν καμιά προοπτική. Οι νεκροί του πολυτεχνείου τελικά δεν δικαιώθηκαν. Η μεταπολίτευση έδειξε ότι η αστική τάξη ξέρει πολλούς τρόπους να κρατά την εξουσία. Μοναδικός προδομένος ήταν για άλλη μια φορά ο λαός και οι αγώνες του. Μπορεί η εξέγερση του πολυτεχνείου να είναι παρελθόν να έχει περάσει στην ιστορία, αλλά τα οράματα μένουν, είναι διαχρονικά και πάντα επίκαιρα. Η αντίσταση συνεχίζεται.

ΣΑΒΒΑΤΟ 17 ΝΟΕΜΒΡΗ '73: ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

00.05: Από τους στρατώνες στο Γουδί και του Διόνυσου ξεκινούν οι πρώτες φάλαγγες αρμάτων με κατεύθυνση τον χώρο των συγκρούσεων.

00.20 Τα πρώτα τανκς κάνουν την εμφάνισή τους στον κόμβο των Αμπελοκήπων.

Την ίδια στιγμή περιοχή ακτίνας 3 χιλιομέτρων, με κέντρο το Πολυτεχνείο, βρίσκεται κάτω από τον έλεγχο των διαδηλωτών, που δίνουν σκληρές μάχες με ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις, που προσπαθούν να ελέγξουν την περιοχή. Τα τανκς κινούνται άλλα προς τη Λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας και την Πανεπιστημίου.

00.55: Τα τανκς περνούν την οδό Πανεπιστημίου, στρίβουν στα Χαυτεία και μπαίνουν στην Πατησίων. Προηγούμενα στα Χαυτεία διαδηλωτές πυροβολούν με κυνηγητικό όπλο υπαστυνόμο που μεταφέρεται σε κοντινό κατάστημα. Συγκρούσεις γίνονται στην Πειραιώς και στην πλατεία Βάθης όπου οι διαδηλωτές καίνε αυτοκίνητα.

1.17: Από το ύψος της Λεωφόρου Αλεξάνδρας και της Πατησίων, τανκς με αναμένοντες τους προβολείς κινούνται προς το πολυτεχνείο. Από τα μεγάφωνα μεταδίδεται: “όσοι θέλουν να αποχωρήσουν μπορούν να φύγουν γιατί οι πόρτες θα κλείσουν οριστικά. Κανείς δεν αποχωρεί. Τα τανκς εμποδίζουν από τα οδοφράγματα της Πατησίων.

1.29: Τέσσερα άρματα μάχης και δύο περιπολικά της αστυνομίας έρχονται στη διασταύρωση Πατησίων και Αβέρωφ. Ρίχνονται δακρυγόνα και ασφυξιογόνα. Τα μεγάφωνα του πολυτεχνείου μεταδίδουν ότι οι στρατιώτες δεν θα χτυπήσουν. Αστυνομικοί με τεράστια γκλομπς στέκονται στη γωνία Πατησίων και Αβέρωφ. Ο χώρος έχει γεμίσει από αέρια. Τα μεγάφωνα απευθύνονται στους στρατιώτες: Δεν μπορείτε να χτυπήσετε τα αδέρφια σας.

1.32: Από την Αβέρωφ τα άρματα με αναμένοντες τους προβολείς ξεκινούν για το Πολυτεχνείο, αλλά αμέσως μετά σταματούν. Οι κλεισμένοι

στο χτίριο ενισχύουν την άμυνα της κεντρικής πύλης με μια Μερσεντές. Παράλληλα χτυπούν τα κάγκελα ρυθμικά με διάφορα ξύλα. Στους γύρω δρόμους οι συγκρούσεις συνεχίζονται με ένταση. Τέσσερα άρματα μάχης και ένα μεταγωγικό με στρατιώτες βρίσκονται στη γωνία Πατησίων και Αβέρωφ. Τανκς και θωρακισμένα περνούν μπροστά από το Πολυτεχνείο χωρίς να σταματήσουν.

1.50: Ο ραδιοφωνικός σταθμός του Πολυτεχνείου διακόπτει προσωρινά. Υπάρχουν πληροφορίες ότι οι κλεισμένοι έχουν ετοιμάσει ισχυρά κοκτέιλ Μολότοφ για την αντιμετώπιση των αρμάτων.

2.04: Ο σταθμός του Πολυτεχνείου μεταδίδει ότι 1.500 διαδηλωτές έρχονται από την οδό Ιθάκης απηφώντας τα τανκς.

2.45: Οι κλεισμένοι στο Πολυτεχνείο εξακολουθούν σκαρφαλωμένοι στα κάγκελα να φωνάζουν διάφορα συνθήματα. Στο ύψος του χτίριου του Ο.Τ.Ε. εξακολουθεί να καίει μια τεράστια φωτιά. Τέσσερα άρματα κινούνται από το ύψος της Λεωφόρου Αλεξάνδρας προς το Πολυτεχνείο. Κοντά στη Μάρνης, στα οδοφράγματα έχουν συνταχθεί δύο λόχοι και δεκάδες αστυνομικοί.

2.47: Όλες οι δυνάμεις του στρατού και της αστυνομίας έχουν συνταχθεί σε θέση μάχης έξω από το Πολυτεχνείο. Αρχίζουν οι διαπραγματεύσεις μέσα στο χτίριο. Προηγούμενα στρατιώτες που είχε χαιρετήσει τους κλεισμένους μέσα στο χτίριο πυροβολείται από τον επικεφαλής.

2.59: Τρία τανκς εφορμούν προς το Πολυτεχνείο. Ενώ οι διαπραγματεύσεις συνεχίζονται ένα ΑΜΧ 30 που βρίσκεται απέναντι από την κεντρική πύλη του Πολυτεχνείου οπισθοχωρεί λίγο και μετά πέφτει με ορμή πάνω της. Η πύλη γκρεμίζεται και πολλά κορμιά πλακώνονται. Τα άρματα προχωρεί συντρίβοντας το οδοφράγμα που βρίσκεται από πίσω από την πύλη και αποτελείται κυρίως από αυτοκίνητα. Μετά την είσοδο του τανκς αστυνομικοί και άνδρες των ΛΟΚ μπαίνουν στο Πολυτεχνείο, ενώ όσοι βρίσκονται στην πύλη και δεν χτυπήθηκαν υποχωρούν στο εσωτερικό.

3.03: Ακούγονται ριπές πυροβόλων όπλων. Ήχουν οι σειρήνες των αρμάτων. Μέσα στο προαύλιο γίνονται συγκρούσεις ανάμεσα σε αστυνομικούς και αυτούς που βρίσκονται μέσα. Πυροβολισμοί ρίχνονται προς όλες τις κατευθύνσεις. Όσοι προ-

σπαθούν βγαίνοντας από την κεντρική πύλη να κατευθυνθούν προς την Στουρνάρα πυροβολούνται. Πολλοί πέφτουν. Στην είσοδο της Στουρνάρας γίνονται άγριες συμπλοκές μεταξύ των αστυνομικών και των εξερχόμενων. Οι αστυνομικοί πυροβολούν ασταμάτητα. Πολλοί πέφτουν βαριά τραυματισμένοι ή νεκροί. Όσοι διαφεύγουν συγκροτούν διαδηλωτές στους γύρω δρόμους. Μέσα στο χτίριο οι συγκρούσεις γενικεύονται. Η κύρια μάχη γίνεται ανάμεσα στους αστυνομικούς και τους εξεγερμένους, ενώ οι άνδρες των ΛΟΚ βοηθούν τους αστυνομικούς κύρια στο άδειασμα του χτίριου.

Οι εξεγερμένοι συντάσσονται σε φάλαγγες με τα χέρια ψηλά και με τη συνοδεία ανδρών των ΛΟΚ βγαίνουν έξω. Στην κεντρική πύλη υπάρχει πλήθος αστυνομικών που χτυπά, συλλαμβάνει ή πυροβολεί τους εξερχόμενους. Στη συνέχεια δημιουργείται φάλαγγα των εξερχόμενων που κυκλωμένοι από αστυνομικούς και στρατιώτες χτυπιούνται αλύπητα. Στη γωνία Μπουμπουλίνας και Τσιτσάκη βρίσκονται τραμπούκοι με τεράστια ξύλα που χτυπούν όσους σπάνε τον κλοιό. Από την πλευρά του Μουσείου ακούγονται συνέχεια πυροβολισμοί. Όσοι σπάνε τον κλοιό προς εκείνη την πλευρά επιστρέφουν μπρος στον κίνδυνο να δολοφονηθούν από τους οχυρωμένους ακροβολιστές. Από τις ταραχές των γύρω χιτριών, ελεύθεροι σκοπευτές ρίχνουν σε οποιαδήποτε ομαδική κίνηση υπάρχει. Όσοι διαφεύγουν από την σύλληψη ή τον τραυματισμό, συγκροτούν διαδηλωτές και κατευθύνονται προς την πλατεία Βικτορίας και τα Πατήσια. Μέσα στο χτίριο οι νεκροί, οι τραυματίες και όσοι συλλαμβάνονται πληθαίνουν καθώς οι συγκρούσεις συνεχίζονται από χτίριο σε χτίριο. Μέσα στο πρόχειρο νοσοκομείο πολλοί τραυματισμένοι δολοφονούνται από αστυνομικούς που καταφθάνουν εκεί. Σκληρές συγκρούσεις γίνονται στο χτίριο Γκίνη.

6.00: Στην Αθήνα, οι κλεισμένοι σε διάφορα σπίτια και πολυκατοικίες διαδηλωτές ξαναβγαίνουν στους δρόμους.

7.30: Αρχίζουν διαδηλώσεις στους δρόμους. Οικοδόμοι βγαίνουν από τα καφενεία της Ομόνοιας και της Κολιτσίου, συγκροτούν μαχητικές διαδηλώσεις και συγκροούνται με τους αστυνομικούς που υποχωρούν.

8.00: Οι διαδηλώσεις και οι συγκρούσεις συνεχίζονται. Ρίχνονται δακρυγόνα και πυροβολισμοί κατά των διαδηλωτών.

9.00: Οι συγκρούσεις συνεχίζονται με ένταση. Νέοι νεκροί και τραυματίες. Πλήθος μαθητών και φοιτητών μαζί με τους οικοδόμους συγκροτούν διαδηλώσεις στο κέντρο της Αθήνας. Ομάδες οικοδόμων στήνουν οδοφράγματα και χτυπούν αιφνιδιαστικά συγκεντρώσεις αστυνομικών.

Κοντά στο χτίριο του ΟΤΕ στήνεται τεράστιο οδοφράγμα από διαδηλωτές εργάτες. Συγκεντρώνεται συ-

ναμη περίπου 4.000 διαδηλωτών που επιχειρούν να καταλάβουν το χτίριο του ΟΤΕ. Γίνονται σκληρές συγκρούσεις με αστυνομικούς και τανκς και οι διαδηλωτές υποχωρούν.

Διαδηλωτές επιχειρούν να καταλάβουν το Υπουργείο Κοινωνικών Υπηρεσιών στην οδό Αριστοτέλους. Γίνονται συγκρούσεις με δυνάμεις αστυνομικών και τανκς που καταφθάνουν και οι διαδηλωτές υποχωρούν.

Οδοφράγματα στήνονται στον κινηματογράφο Παναθήναια επί της Μαυρομυιάλη και λεωφόρου Αλεξάνδρας, στην Πατησίων, Αγγελόπουλου, Αχαρνών, Φαβιέρου.

11.00: Στο Σύνταγμα γίνεται μεγάλη διαδήλωση μαθητών και μαθητριών που βρίσκεται αντιμέτωπη με τα τανκς.

Οι διαδηλώσεις και οι συγκρούσεις συνεχίζονται μέχρι το βράδυ.

11 ΝΟΕΜΒΡΗ 1863 Γέννηση του αναρχικού ιμπρεσιονιστή ζωγράφου Paul Signac.

11 ΝΟΕΜΒΡΗ 1887 Εκτελούνται οι αναρχικοί Σπείς, Γκέρκ, Ένγκελ, Πάρσον, Φίσερ, Λινγκ, σαν υπεύθυνοι για τη βόμβα στο Hi Market του Σικάγου.

11 ΝΟΕΜΒΡΗ 1918 Λήξη του Α' Παγκόσμιου Πολέμου.

12 ΝΟΕΜΒΡΗ 1990 Εκκένωση της κατάληψης της Haizestrase.

12 ΝΟΕΜΒΡΗ 1993 Επίθεση αναρχικών και αντιφασιστών στα γραφεία της φασιστικής οργάνωσης Χρυσής Αυγής.

14 ΝΟΕΜΒΡΗ 1973 Κατάληψη του ΕΜΠ από 750 άτομα. Σε λίγες ώρες στην κατάληψη μετέχουν 30.000 άτομα. Κορυφώνεται η αντίσταση στη Χούντα.

15 ΝΟΕΜΒΡΗ 1902 Ο αναρχικός Ρουμπίνιο αποτυγχάνει να εκτελέσει το βασιλέα του βελγίου.

15 ΝΟΕΜΒΡΗ 1973 Α' Διακήρυξη της εργατικής συνέλευσης του ΕΜΠ.

16 ΝΟΕΜΒΡΗ 1973 Συγκρούσεις σε ολόκληρη την Αθήνα. Οι εξεγερμένοι ελέγχουν την πόλη.

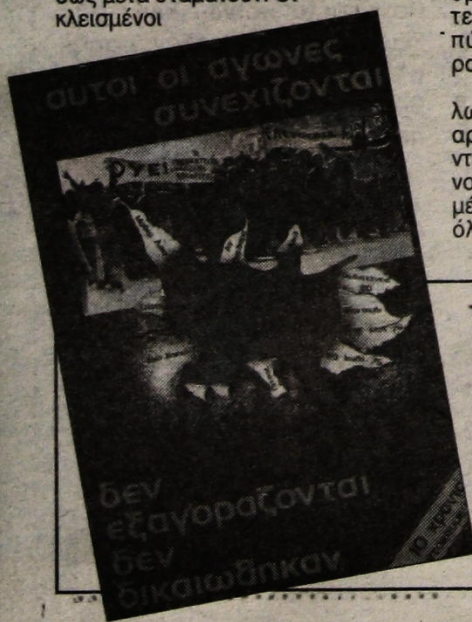
17 ΝΟΕΜΒΡΗ 1967 Οι φοιτητές της Ναντέρ ψηφίζουν για απεργία. Η πρώτη σπύθα του γαλλικού Μάη.

17 ΝΟΕΜΒΡΗ 1973 Στρατιωτικός νόμος. Τανκς εισβάλλουν στο ΕΜΠ. Δεκάδες νεκροί, εκατοντάδες τραυματίες και συλληφθέντες.

17 ΝΟΕΜΒΡΗ 1980 Οι Κουμής-Κανελλοπούλου αφήνουν την τελευταία τους πνοή κάτω από τα γκλομπς της αστυνομίας.

17 ΝΟΕΜΒΡΗ 1985 Δολοφονείται εν ψυχρώ από αστυνομικούς ο 15άχρονος Μιχάλης Κατεζάς.

Το υλικό, το κείμενο και το χρονολόγιο βασίστηκαν και πάρθηκαν από το πολύ αξιόλογο βιβλίο «Αυτοί οι αγώνες συνεχίζονται, δεν εξαγοράζονται, δεν δικαιώθηκαν», έκδοση της Αυτόνομης Πρωτοβουλίας Πολιτών, Αθήνα 1983. Επιλογή υλικού: Π.Δ.

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ φυλακίσεις και προφυλακίσεις αρνητών στρατεύσεων, ύστερα από τρία περίπου χρόνια, ξαναθέτουν το ζήτημα της άρνησης στρατεύσεων, το ρόλο του στρατού, του εθνικισμού και με νέα ένταση το ζήτημα του πολέμου, κάτω απ' τις τελευταίες εξελίξεις στα Βαλκάνια.

Αυτά τα ζητήματα όμως δεν μπαίνουν γενικά και αόριστα στην ελληνική κοινωνία, ούτε γενικά και αόριστα στο κίνημα. Μπαίνουν σαν στοιχεία αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση και βέβαια δεν είναι καινούρια.

Στην υπόθεση του Νίκου Καρανίκα οι εκδηλώσεις αλληλεγγύης που εκφράστηκαν έδειξαν πόσο άτολμα και επιφανειακά αντιμετωπίζει τα ζητήματα αυτά το σύνολο σχεδόν της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Μέσα από τις

ρόλο αυτό και βέβαια δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι η νέα τάξη κυριαρχίας εκφράζεται με πολιτικοστρατιωτικούς όρους και επιβάλλεται κύρια από το ΝΑΤΟ.

Ο ελληνικός στρατός ενταγμένος στο ΝΑΤΟ, έστω και σε δευτερεύον ρόλο, συνδιαμορφώνει τις διεθνείς εξελίξεις. Η συμμετοχή του στον πόλεμο του Κόλπου, η επιχείρηση Σομαλία, η συμμετοχή του στο εμπόριο κατά της νέας Γιουγκοσλαβίας, καθώς και η επικείμενη αποστολή στρατιωτών στη Βοσνία είναι μέρος του ρόλου που καλείται να παίξει.

Έτσι λοιπόν, όταν μιλάμε σήμερα για το στρατό δεν μπορούμε να έχουμε στη σκέψη μας μόνο τα καφόνια, το ρουσφέτι, την υποταγή και τόσα άλλα που πράγματι σημαίνει και επιβάλλει ο στρατιωτικός μηχανισμός. Το σημαντικότερο είναι πως πρό-

λοι ανακάλυψαν τελευταία, δημιουργήθηκε και χρησιμοποιήθηκε αρχικά από το αμερικάνικο πεντάγωνο. Αλλά κυρίως η προσπάθεια εκσυγχρονισμού του στρατού καταδεικνύει την αναγκαιότητα για την ουσιαστικότερη σύνδεσή του με τους αναπτυγμένους στρατιωτικούς μηχανισμούς (ΝΑΤΟ, Δυτικοευρωπαϊκή Ένωση) με στόχο την αποτελεσματικότερη εφαρμογή των εκάστοτε επιλογών των διεθνών κέντρων κυριαρχίας.

Ένας διακρατικός πόλεμος στη σημερινή εποχή της διεθνοποίησης του κεφαλαίου και της εξουσίας δεν θα ξεκινήσει, ούτε θα κριθεί από την ετοιμότητα του εθνικού στρατού, αλλά θα είναι αποτέλεσμα συμμαχιών και διεθνών επιλογών και συμφωνιών. Το πιο πρόσφατο παράδειγμα είναι ο πόλεμος στην τέως Γιουγκοσλαβία και οι

ροντα του κεφαλαίου με τα συμφέροντα της κοινωνίας. Στο πολιτικό, στο οικονομικό και στο κοινωνικό πεδίο το έθνος παρουσιάζεται σαν ενότητα συμφερόντων ολόκληρης της κοινωνίας. Μέσα από την εθνική διαπαιδαγώγηση ο ακτήμονας αποκτά κοινά συμφέροντα με τον γαιοκτήμονα, ο εργάτης με το βιομήχανο, ο άνεργος με τον εισοδηματία κάτοχο μετοχών και ακινήτων. Ο στρατός εδώ δείχνει την ταξική του φύση. Προβάλλει ως ο ένοπλος υπερασπιστής αυτών των "κοινών" συμφερόντων.

Έτσι αν το κράτος ανέδειξε τον εθνικισμό σαν κυρίαρχη ιδεολογία, ο στρατός θα του δώσει όραμα και περιεχόμενο. Έχουμε άπειρα ιστορικά παραδείγματα για τον ταξικό του ρόλο. Στην Ελλάδα ήταν θεμελιώδης ο ρόλος του για την απρόσκοπτη κυριαρχία της κεφαλαιοκρατικής τάξης και του πολιτειακού καθεστώτος, που κινδύνευε είτε από τους ενδοαστικούς αν-
ταγωνισμούς, είτε από την ανά-

ται милитаристικού πνεύματος η εκπαίδευση και η παραγωγική διαδικασία.

Η αντίθεσή μας στον πόλεμο δεν οφείλεται μόνο στο γεγονός ότι είναι κακός και καταστροφικός για την κοινωνία, αλλά στο ότι τα σύγχρονα συστήματα κυριαρχίας είναι θεμελιωμένα πάνω στην αρχή του πολέμου. Ο πόλεμος ως θεμελιώδης λειτουργία αυτών των συστημάτων ξεπερνά κατά πολύ τους εθνικούς, οικονομικούς ή πολιτικούς λόγους που τον προκαλούν. Είναι ο βασικός μηχανισμός ελέγχου και κυριαρχίας των ανθρώπων και των κοινωνιών από τα τεράστια συμφέροντα των εξουσιαστών. Συμφέροντα ατομικά με τεράστια δύναμη και συμφέροντα μηχανισμών με τεράστια επιρροή.

Έτσι ο στρατός αποκτά πιο ουσιαστικό και επικίνδυνο ρόλο που είναι συνυφασμένος με την προοπτική της κυριαρχίας. Έτσι και ο αγώνας ενάντια στο στρατό είναι συνυφασμένος με την προοπτική της επανάστασης.

Η άρνηση στρατεύσεων είναι ένα ακόμα σημείο ρήξης με την κυριαρχία που συνδέεται άμεσα με τον ευρύτερο κοινωνικό-ταξικό αγώνα. Είναι μια πολιτική πράξη αντίστασης που δεν αντιμετωπίζεται με νομοθετικές ρυθμίσεις για την καθιέρωση της

εναλλακτικής θητείας -όσοι το λένε εθελουφλούν αρνούμενοι ή μη θέλοντας να δουν τον αφομοιωτικό ρόλο της εναλλακτικής θητείας και ανακόπτουν τον αγώνα ενάντια στο στρατό, το милитарισμό, τον εθνικισμό και τον πόλεμο.

Η άρνηση στρατεύσεων καθώς και το ζήτημα της κοινωνικής απελευθέρωσης προωθούνται με κοινωνικές πράξεις αντίστασης, εξέγερσης, αλληλεγγύης, πράξεις που βρίσκονται στο δρόμο της επαναστατικής προοπτικής.

**ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ
ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΡΝΗΤΕΣ
ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ ΝΙΚΟ
ΚΑΡΑΝΙΚΑ ΚΑΙ ΣΤΕΦΑΝΟ
ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟ**

**ΛΕΥΤΕΡΙΑ
ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ
ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ
ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ**

Γ.Κ.

ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ: ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ

διαδικασίες διαμεσολάβησης και δημοσιοποίησης που ακολουθήθηκαν κατέδειξαν το αδιέξοδό τους.

Οι φυλακισμένοι αγωνιστές δεν είναι η εύκολη και αδύναμη λεία για σπεκουλάρισμα και άντληση πολιτικής υπεραξίας του κόμματός μας, της οργάνωσής μας ή της πολιτικής μας άποψης.

Δεν μπορούμε να μιλάμε ή να εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας στους αρνητές στρατεύσεων χωρίς να τους συνδέουμε ουσιαστικά και δυναμικά με την άρνηση του στρατού, του εθνικισμού, να μην την βλέπουμε σαν στάση έμπρακτης αντίθεσης στην νέα τάξη της κυριαρχίας και χωρίς να τίθενται οι όροι ανάπτυξης ανατρεπτικού αντιμилитаристικού και αντιπολεμικού κινήματος.

Στρατός και διεθνή κυριαρχία

Στις νέες συνθήκες που επιβάλλονται σταδιακά τόσο διεθνώς, όσο και στο εσωτερικό της χώρας αποφασιστικό και κυρίαρχο ρόλο παίζει η στρατιωτική διπλωματία και έρευνα και συνακόλουθα ο στρατιωτικός μηχανισμός. Στα πλαίσια της νέας τάξης κυριαρχίας ο στρατός και οι στρατιωτικοί συνασπισμοί καλούνται να παίξουν πρω-

τεύοντα ρόλο. Η μετεξέλιξη του ΝΑΤΟ σε πολιτικοστρατιωτική συμμαχία καταδεικνύει τον

κειται για το ένοπλο τμήμα αυτού του καθεστώτος, το σημαντικότερο κέντρο εξουσίας και το δυνατότερο χειραγωγικό μέσο της.

Οι προσπάθειες εκσυγχρονισμού του τα τελευταία χρόνια σε θεσμικό, αλλά και υλικό επίπεδο, δεν αποσκοπούν βεβαίως στην υποβάθμιση αυτού του ρόλου, ούτε στην καλύτερη των συνθηκών διαβίωσης των στρατευμένων, ούτε την αποτελεσματικότερη άμυνα της πατρίδας, όπως λένε. Είναι αποτέλεσμα τόσο των διε-

ευρύτερες εξελίξεις στα Βαλκάνια.

Ο χειραγωγικός ρόλος του στρατού

Ο στρατός σήμερα δεν θα μπορούσε απροκάλυπτα να

προβάλλει σαν ο στρατός της άρχουσας διευθυντικής τάξης του κεφαλαίου. Ο καπιταλισμός έχει ανάγκη την κοινωνική συναίνεση και ομαλότητα γι' αυτό και δημιουργεί και τους αντίστοιχους θεσμούς χειραγωγής της κοινωνίας. Στοιχείο - κλειδί στην ύπαρξή του αποτέλεσε η δημιουργία του εθνικού κράτους. Μέσα από την ιδεολογία του εθνικισμού νομιμοποιούνται τα σύγχρονα αστικά κράτη. Μέσα από την αντίληψη του ενιαίου κράτους - έθνους ταυτίζονται τα συμφέ-

θών εξελίξεων, όσο και της εφαρμογής των νέων τεχνολογιών που προήλθαν από τη στρατιωτική έρευνα και όχι, γενικά, από την ανθρωπινή πρόοδο -είναι χαρακτηριστικό ότι το Internet που ό-

πτυξη των κοινωνικών αγώνων.

Ο στρατός πέρα από τον εθνικισμό, προωθεί το милитарισμό και τον πόλεμο σαν ισότιμα χειραγωγικά μέσα. Το милитарισμό, όχι όπως εκφράζεται στα κλειστά όρια του στρατοπέδου, αλλά σαν αντίληψη οργάνωσης ολόκληρης της κοινωνίας. Η ιεραρχία, η υπακοή - υποταγή, η ομοιομορφία και το πλέγμα ποινών και ανταμοιβών εκφράζεται θεσμοθετημένα ή μη σε ολόκληρο το φάσμα της κοινωνικής ζωής. Αυτές οι σχέσεις που αναγνωρίζονται και ως ηθικές αξίες είναι εντυπωμένες στην κοινωνική συνείδηση και κάνουν αποδεκτή για το άτομο τη συνολική επιβολή της εξουσίας. Ο милитарισμός, βέβαια, βρίσκει την ολοκλήρωσή του μέσα στο στρατό, χωρίς να υπολείπε-

